

จกสืบสาน
พระราชปณิธาน

วาระ ๓๑
โพธิยาลัย

ปีที่ ๒ ฉบับที่ ๑๘ เดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๙ ๑๘

จักสีบัวสถานพระราชบิดา

จากอันนั้น ถึงอันนี้ ที่ผ่านพ้น
 ในภมล ยังระลึก นึกถึงพ่อ
 สายสัมพันธ์ สายใยรัก ที่ถักทอ
 ระหว่างพ่อ กับลูกไทย ในแผ่นดิน

พ่อสรรสร้าง สิ่งงดงาม ตามวิถี
 แห่งความดี มีธรรมะ มีคุณธรรม
 ให้ความรู้ คู่ปัญญา เป็นอาชิติน
 ชาติชีวิต ละยึดมั่น และศรัทธา

จักสีบัวสถาน ทำตาม คำพ่อสอน
 สังคมก่อน ตนทีหลัง ไม่กังหา
 อด ละ เลิก ความใจเสาะ เม้าัดตา
 เพื่อบูชา พ่อหลวง ในดวงใจ

นานเท่านาน ลูกจงรัก รักดีพ่อ
 จักสถานต่อ สรรพสิ่ง พ่อทิ้งให้
 ลูกของพ่อ ได้หัดรักพ่อ ถ้าต่อไป
 รักษาไทย รักษาตน พันภัยเอ๋ย ๆ

 ปวงข้าพระพุทธเจ้า ขอน้อมเกล้าฯ น้อมกระหม่อม
 รำลึกในพระมหากรุณาธิคุณหาที่สุดมิได้
 ข้าพระพุทธเจ้า คณะผู้จัดทำวารสารโพธิยาลัย

เปิดเล่ม

ฉบับที่ ๑๘ เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๙

วารสารโพธิyalaiฉบับนี้ เป็นอีกฉบับหนึ่ง ที่จัดทำสืบเนื่องจากการสวรรคตของพระบาทสมเด็จพะพรหมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชฯ รัชกาลที่ ๙ แห่งพระบรมราชจักรีวงศ์ ซึ่งเราเตรียมการไว้ว่า จะจัดทำเป็นชุด ๓ ฉบับต่อเนื่องกัน เพื่อให้ท่านผู้อ่านของเราได้เก็บไว้เป็นอนุสรณ์ถึง ‘พ่อหลวง’ เป็นมรดกตกทอดไปถึงลูกหลานในกาลข้างหน้า

ฉบับแรก “แผ่นดินรำลึก อาลัยพ่อหลวง” ฉบับที่ท่านถืออยู่ในมือขณะนี้ เป็นฉบับที่ ๒ “จกีสืบสานพระราชปณิธาน” และฉบับที่ ๓ “สายธารพระกรุณา” สำหรับเล่มสุดท้ายของชุด จะเป็นฉบับประจำเดือนธันวาคม โดยปกติ เราจะจัดทำเป็นฉบับวันพ่อ แต่ในปีนี้มีเหตุการณ์การสวรรคตเกิดขึ้น เราก็ยังจะจัดทำเรื่องเกี่ยวกับพ่อเช่นเดิม แต่คราวนี้ จะเพิ่มหน้ากระดาษเพื่อให้มีพื้นที่ในการบันทึกเรื่องราวระลึกถึงพ่อ ให้ได้สมบูรณ์ที่สุด เท่าที่จะสามารถทำได้ในเวลาอันจำกัด

คนไทยทุกคน ไม่ว่าจะอยู่ใกล้หรือไกลแค่ไหน ย่อมได้รับพระมหากรุณาจากพ่อหลวงด้วยกันหมดทั้งสิ้นไม่มีเว้น อย่างพวกเราคนกรุงเทพฯ หลายครั้งที่เดินทางผ่านถนนหนทางที่มาจากพระราชดำริ เช่น ถนนรัชฎาภิเษก ถนนกาญจนาภิเษก สะพานภูมิพล ๑ สะพานภูมิพล ๒ ทางยกระดับบรมราชชนนี สะพานพระราม ๘ ฯลฯ ซึ่งสร้างความสะดวกสบายให้กับคนกรุงเทพฯ เหล่านี้ล้วนมาจากความใส่พระทัยของพ่อหลวงที่ทรงเห็นปัญหาการจราจร และทรงมีพระเมตตาคิดช่วยเหลือ ผ่อนเบา บรรเทาความทุกข์ร้อนจากการจราจร ทรงใส่ใจแม้การจราจรรอบโรงพยาบาลศิริราช กรณีน้ำท่วมทำน้ำศิริราช

ทรงมีพระราชวินิจฉัยแนะนำการแก้ไข และทรงมีพระราชดำริให้ลงมือจัดการแก้ไข จนกระทั่งปัญหาบรรเทาลงและหมดไปในที่สุด

นับตั้งแต่ทรงครองราชย์เป็นต้นมา ทุกสิ่งทุกอย่างที่ทรงทำ ทำเพื่อประโยชน์สุขของมหาชนชาวสยามทั้งสิ้น ดังมีประจักษ์พยานให้เห็นเป็นความเจริญก้าวหน้าของสยามประเทศ ที่ไม่มีผู้ใดจะทำได้เสมอเหมือน ทรงให้คำมั่นสัญญาว่าจะครองแผ่นดินโดยธรรม นับจากบัดนั้น พระองค์ไม่เคยผิดคำสัญญากับพสกนิกรของพระองค์เลย

พระจริยาวัตรอันงดงามตลอดพระชนมชีพ เป็นประจักษ์พยานได้ว่า พ่อคือพระโพธิสัตว์ ที่พระราชสมภพมาในโลกนี้เพื่อบำเพ็ญบารมีไปสู่ความหลุดพ้น เหมือนเช่นพระโพธิสัตว์ทั้งหลาย

ในตำนานพระพุทธศาสนา แม้อังคีสักกะเทวราช (พระอินทร์) ก่อนจะมาเป็นองค์อินทราธิราช เคยเป็น มขมาณพ ชายหนุ่มผู้บำเพ็ญประโยชน์แก่สาธารณชน โดยได้ชักชวนมิตรสหายไปทำสาธารณประโยชน์ต่างๆ เช่น ขุดบ่อน้ำ ทำทาง สร้างศาลาที่พัก สร้างสะพาน ฯลฯ ด้วยการกระทำสาธารณประโยชน์เช่นนั้น มขมาณพยังได้ไปเป็นพระอินทร์ แล้วพ่อหลวงของเราละ โครงการในพระราชดำริมากกว่าสี่พันห้าร้อยโครงการเพื่อช่วยเหลือประเทศชาติและพสกนิกร ย่อมยิ่งใหญ่กว่ากันมากมายนัก เป็นอันเชื่อได้ว่า สิ่งที่ดีที่สุดย่อมบังเกิดแก่พระองค์ท่านอย่างแน่นอน ไม่ว่า ๓ ประสงค์สิ่งใด ย่อมจะเป็นไปตามนั้น หากปรารถนาพระนิพพาน ก็จะได้ถึงพระนิพพานอย่างแน่นอน ด้วยแรงบารมีที่ได้บำเพ็ญมาอย่างอุกฤษฏ์ อย่างยากที่จะหาผู้ใดเสมอเหมือน

ในฐานะที่วารสารโพธิยาลัย เป็นวารสารที่มีแนวนโยบายในการเผยแพร่พระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า เรื่องการบำเพ็ญบารมี มีปรากฏในคำสอน พ่อหลวงทรงเป็นตัวอย่างแห่งการบำเพ็ญบารมีที่มีจริงให้เราเห็นมายาวนานถึง ๗๐ ปีที่ทรงครองแผ่นดินโดยธรรม เราจึงควรมองดูพระองค์เป็นแบบอย่างในการปฏิบัติธรรมของเรา ที่ไม่ใช้การปฏิบัติธรรมเพื่อการหลุดพ้นส่วนตัวเท่านั้น แต่หากให้ความเกื้อกูลแก่ผู้อื่นด้วย

เราไม่สามารถบรรยายถึงความรู้สึกในการสูญเสียพระโพธิสัตว์แห่งแผ่นดินพระองค์นี้ได้ เพราะคุณความดีและพระมหากรุณาธิคุณของพระองค์ท่านมากมายเกินกว่าจะบรรยายออกมาได้หมดสิ้น สิ่งที่เราทำได้ ในฐานะคนทำหนังสือ คือ การประกาศพระเกียรติคุณของพระองค์ท่านให้กว้างขวาง ในทางที่เราทำได้ หวังว่าท่านผู้อ่านคงจะได้รับประโยชน์จากเรื่องราวที่เราสรรหามาตีพิมพ์ทั้งหมด

คณะผู้จัดทำ

ประธานที่ปรึกษา

พระครูธรรมธรสมนต์ นนทิกโก
อัครมหาบัณฑิต

บรรณาธิการอำนวยการ

พระมหาประนอม ธมมาลังกาโร

บรรณาธิการบริหาร

พนิดา อัจฉนทรเพ็ญ

panitaang@gmail.com

รองบรรณาธิการ

ทพญ. อัจฉรา กลิ่นสุวรรณ

Acharak7153@gmail.com

ประสานงาน

พระครูประคุณสรกิจ

(พระมหาการุณย์ กุศลนันท)

pk.krun21@gmail.com

กองบรรณาธิการ

คณะสงฆ์วัดจากแดง

สำนักงาน : วัดจากแดง

๑๖ หมู่ ๖ ถ.เพชรหึงษ์

ช.เพชรหึงษ์ ๑๐

ต.ทรงคนอง อ.พระประแดง

จ.สมุทรปราการ ๑๐๑๓๐

โทรศัพท์. ๐๒-๔๖๔-๑๑๒๒

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : กันยายน ๒๕๕๙

จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม

ภาพปก

จักสีบาน พระราชปณิธาน

วาดภาพประกอบ

น้องขวัญ

เครดิตภาพ

มหาบ้านนอก

ศิลปกรรม

สหมิตรกรุ๊ปพิมพ์

อุปถัมภ์อุปกรณ์คอมพิวเตอร์

โดยคุณพัชรพิมล ยังประภากร
ประธานกรรมการสินค้าแบรนด์

‘สุวิมล’

จัดพิมพ์โดย

สหมิตรพริ้นท์ติ้งแอนด์พับลิชชิง

โทร. ๐๒ ๙๐๓ ๘๒๕๗-๙

- ❀ วิสัชนาธรรม เรื่องทาน.....๓
- ❀ รู้จักรัฐฐาน ผ่านงานภุชชิน.....๖
- ❀ หลักปฏิบัติ ๑๐ ประการ ตามรอยพระยุคลบาท..๑๓
- ❀ กวีนิพนธ์ : เรื่องนี้มีชื่อว่า “สั้น”๑๗
- ❀ พระเจ้าอยู่หัวพระราชทานทุนพระสงฆ์ไทย.....๑๙
- ❀ ธรรมภาพ : เวทยาวัจจมัชฌ.....๒๒
- ❀ พระพุทธนวราชปิตริ.....๒๔
- ❀ นายอินทร์ ผู้ปิดทองหลังพระ.....๒๗
- ❀ บทสนทนาธรรมในหลวงกับหลวงปู่ดูลย์.....๓๑
- ❀ “พ่อ” ผู้พ่อเพียง.....๓๔
- ❀ “ธรรมราชา”
กษัตริย์ผู้ศรัทธาพระพุทธศาสนาจากหัวใจ.....๔๐
- ❀ พระพุทธรูปประจำพระชนมวาร.....๔๕
- ❀ เหมือนแมงมุมตกไปในใยของตัวเอง.....๔๗

หากท่านผู้อ่านมีความประสงค์จะติดต่อกองบรรณาธิการวารสารโพธิยาลัย หรือต้องการแสดงความคิดเห็น ทิชม หรือคำแนะนำใดๆ กรุณาติดต่อได้ที่ อีเมลล์ pk.krun21@gmail.com (พระครูประคุณสรกิจ หรือพระมหาการุณย์ กุศลนันท) หรือติดต่ออีเมลล์ acharak7153@gmail.com หรือเบอร์โทร 082-891-4464 (คุณอัจฉรา)

วารสารโพธิยาลัยจัดพิมพ์ด้วยปัจจัยบริจาครองของท่านผู้มีจิตศรัทธา โดยเลือกใช้กระดาษคุณภาพดีเพื่อรักษาสุขภาพของผู้อ่านเปี่ยมด้วยคุณค่าทางธรรมที่คิดสรร เพื่อแจกเป็นธรรมทานและบริจาคไปตามห้องสมุด หากท่านไม่เห็นประโยชน์ หรืออ่านจบแล้วแต่ไม่ประสงค์จะเก็บไว้ โปรดส่งต่อให้ท่านอื่นที่เห็นคุณค่า หรือมอบให้สถาบันหรือห้องสมุดต่างๆ เพื่อให้เกิดประโยชน์สืบเนื่องต่อไป

ท่านสามารถติดตามอ่านวารสารโพธิยาลัยทุกฉบับย้อนหลังได้ทาง เว็บไซต์วัดจากแดง www.watchakdaeng.com และเว็บไซต์ชมรมกัลยาณธรรม www.kanlayanatam.com

ปุจฉา - วิสัชนาธรรม :

ปัญหาเรื่อง ทาน

(ตอนจบ ๒)

พระอาจารย์มหาประนอม ธรรมาลงกาโร

จะรู้ได้อย่างไรว่า บุญกุศลที่เราอุทิศไปแล้ว ถึงผู้รับหรือไม่

ปุจฉา เมื่อเราแผ่หรืออุทิศส่วนบุญส่วนกุศลไปแล้ว จะรู้ได้อย่างไรว่า ถึงผู้รับหรือไม่ครับ

วิสัชนา ถ้าแผ่ให้คนที่ยังมีชีวิตอยู่ เราก็แจ้งข่าวให้ท่านทราบ ว่า ตอนนี้ได้ทำบุญแล้ว เอาบุญมาฝากนะ ให้อนุโมทนาสาธุด้วย อย่างนี้ถึงแน่นอน ส่วนคนที่อยู่ในปรโลก คือเสียชีวิตไปแล้ว เราอุทิศบุญจะถึงหรือไม่ถึง

ถ้าเขาเกิดเป็นปรทัตตูปชีวิกวเปรต หรืออมนุษย์ที่อยู่ในภพภูมิที่ไกลกับมนุษย์ เช่น รุกขเทวดา ภูมิมัจจุรเทวดา เมื่อเราได้ทำบุญกุศลแล้ว เราได้ให้เขารู้ ให้ได้ยินการอุทิศส่วนบุญไปให้ เมื่อเขารู้ ได้ยินว่าเราอุทิศไปให้แล้วกล่าวอนุโมทนาสาธุ เขาได้รับส่วนบุญแล้วแน่นอน

แต่ถ้าเขาไปเกิดแล้ว ไปเกิดเป็นมนุษย์ กิติ เป็นเทวดาก็ดี หรือลงนรกไปแล้วก็ดี บุญกุศลส่วนนี้ก็ไม่ถึงเขา

ถามว่าเมื่อบุญกุศลไปไม่ถึงแล้ว ไปไหน แม้บุญกุศลจะไปถึง แต่เราก็ได้บุญเพิ่ม คือบุญที่เราทำก็ไม่ได้หายไปไหน คืออยู่ที่เรานั้นเอง

เพราะการอุทิศส่วนบุญจะถึงหรือไม่ถึง ก็ขึ้นอยู่กับผู้รับนั้นเกิดอยู่ในภพภูมิใด ถ้าอยู่ในภพภูมิที่จำเป็นต้องได้รับส่วนบุญเท่านั้น จึงจะมีชีวิตอยู่ เช่น ปรตัตตูปชวีริกเปรด ที่รอคอยบุญจากเราอยู่ตลอดเวลา เมื่อเราอุทิศไปให้ปุ๊บ เขาก็จะกล่าวอนุโมทนาสาธุ แล้วจะได้รับการนิสงส์อย่างแน่นอน

เพราะฉะนั้น ส่วนบุญที่เราอุทิศไปนั้น จะถึงหรือไม่ถึงผู้รับไม่สำคัญ แต่ที่สำคัญคือ เราได้ทำหน้าที่ของเราแล้ว ท่านไปเกิดในภพภูมิบางแห่งมีโอกาสกลับมา รู้ว่าเราทำไปให้ หากท่านกล่าวอนุโมทนาย้อนหลังก็มีสิทธิ์ได้รับสิทธิ์ถึงท่านตอนหลังเช่นเดียวกัน

“การแผ่เมตตา” กับ “การอุทิศส่วนกุศล” เหมือนหรือต่างกันอย่างไร

ปุจฉา การแผ่เมตตา กับ การอุทิศส่วนกุศล เหมือนหรือต่างกันอย่างไรครับ

วิสัชนา ต่างกัน คือ การแผ่เมตตา แผ่ได้เฉพาะสิ่งที่มีชีวิตเท่านั้น อย่างเช่น ญาติสนิท มิตรสหาย มารดาบิดาของเราที่ยังมีชีวิตอยู่

แผ่ให้สิ่งที่มีชีวิตโดยตรงที่รู้จัก หรือแผ่ให้กับสรรพสัตว์ที่มีชีวิตอยู่ ก็คือไม่สามารถส่งข้ามภพข้ามชาติ ถ้าเรารู้ว่าเทวดาอยู่ที่ต้นไม้นี้ อยู่ที่บ้าน อยู่ที่ภูเขา หรือเทวดาอยู่บริเวณนั้น เราก็สามารถแผ่เมตตาไปให้ได้

ส่วนการอุทิศส่วนกุศล อุทิศให้แก่คนทั้งที่ยังมีชีวิตอยู่และคนที่เสียชีวิตไปแล้ว ก็คือเมื่อเราจะอุทิศให้คนที่ยังมีชีวิตอยู่ พอเราทำบุญเสร็จก็บอกเขาว่า เราทำบุญอุทิศให้แล้ว ขอให้กล่าวอนุโมทนาสาธุด้วย การอุทิศให้แบบนี้ คนที่มีชีวิตอยู่ก็รับได้ และเมื่อเราอุทิศให้คนที่ละโลกนี้ไปอยู่โลกอื่น เขาก็มีสิทธิ์ได้รับเช่นเดียวกัน

เพราะฉะนั้น จึงแตกต่างจากการแผ่เมตตา เพราะแผ่เมตตา นั้น **แผ่ให้ได้เฉพาะในภพภูมิที่สื่อกันได้** เช่น มนุษย์กับมนุษย์ด้วยกัน หรือในเทวดาที่รับรู้การแผ่เมตตาของเราตรงๆ ก็คือ เราเจาะจงแผ่ไปในเทวดากลุ่มไหน มนุษย์กลุ่มไหน ชนกลุ่มไหน เรียกว่า สามารถสื่อกันได้ตรงๆ กับสิ่งที่มีชีวิต แต่ไม่สามารถผ่านข้ามภพข้ามชาติ

ทำบุญให้กับคนเจ็บป่วย เขาจะได้รับบุญไหม

ปุจฉา ถ้าเราทำบุญให้กับคนเจ็บป่วย แล้วเราไปบอกเขา เขาจะได้รับบุญไหมคะ

วิสัชนา ได้รับ เจริญพร ก็คือ เราทำบุญเสร็จแล้ว เราก็ไปบอกเขาว่า ตอนนี้ทำบุญให้แล้วนะ เช่น ถวายสังฆทานให้แล้ว ใส่บาตรให้แล้ว พอเขารับรู้ คือพยักหน้ารับรู้ หรือเขาได้ยินแล้ว เขาพอใจ เขาได้บุญแล้ว ถ้าเขา กล่าวอนุโมทนาว่า สาธุ สาธุ ด้วย ยิ่งได้บุญมาก เพราะฉะนั้น ทำบุญให้กับคนเจ็บป่วยเพียงให้เขารับรู้ เขาก็ได้บุญแล้ว ขอเจริญพร

จะแผ่เมตตาให้กับคนที่เป็นศัตรูกันได้หรือไม่ อย่งไร

ปจจว บางท่านประสบปัญหาคือไม่ถูกกับกับญาติบ้าง เพื่อนบ้าง คนข้างบ้านบ้าง ผู้ร่วมงานบ้าง แต่เมื่อฟังธรรมะแล้ว อย่งจะแผ่เมตตาให้คนเหล่านั้น แต่แผ่ไม่ออก จะต้องทำอย่งไรครับ

วิธีชนา ตามปกติ เมื่อนึกถึงการแผ่เมตตาเราก็นึกแผ่ให้แต่คนอื่น เราไม่แผ่ให้ตัวเองก่อน จริงๆ แล้ว วิธีการแผ่เมตตาคนแรกคือตัวเรา ต้องแผ่ให้ตัวเองเอง เช่น **อหิ สุขิตโต โหมิ, นิททุกโข โหมิ, อเวโร โหมิ, อพฺยาปชฺฌ โหมิ, อนินฺโฆ โหมิ, สฺขี อดตานิ ปริหฺรามิ.** ขอให้ข้าพเจ้าถึงซึ่งความสุขปราศจากทุกข์และเวรภัย ปราศจากความเป็ยดเป็ยน ปราศจากความทุกข์กายทุกข์ใจ ขอให้มีความสุขกายสุขใจ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งหมดทั้งสิ้นเถิด

แผ่ให้ตัวเองสัก ๑๐ นาที ตอนนีจติใจของเราสงบแล้ว เมื่อแผ่ให้ตนเองแล้ว คนต่อไปก็คือ บิดามารดา ครูบาอาจารย์ แล้วต่อไปก็คือ คนที่เรารู้จักคือ ญาติสนิท มิตรสหาย และสุดท้ายคือ คนที่ไม่ถูกกับเรา เป็นศัตรูกับเรา

ทำไมแผ่ให้ศัตรูเป็นคนแรกไม่ได้ พอคิดถึงหน้าเขาเมื่อไหร่ จิตโทสะเกิดขึ้นมาทันที จิตเราไม่เป็นเมตตาแล้ว เพราะฉะนั้น ต้องสร้างเมตตาจิตให้เกิดขึ้นในใจจริงๆ แผ่จนจิตของเราสงบ พอแผ่ให้บิดามารดา จิตของเราเริ่มสูงขึ้น พอแผ่ให้คนรู้จักเริ่มสูงขึ้น แผ่ให้สรรพสัตว์ จิตของเรากว้าง เรียกว่าจิตกว้าง จิตเป็นกลางแล้วพร้อมที่จะแผ่เมตตาไปถึงคนที่ไม่ถูกกับเราได้

เพราะฉะนั้น ต้องแผ่เมตตาให้ตัวเองจนจิตสงบก่อน แล้วเอาพลังแผ่ให้คนอื่นๆ และก่อนจะแผ่เมตตาต้อง ๑. เห็นโทษของโทสะ ถ้าโกรธแล้ว เสียหายอะไร ๒. เห็นคุณของขันติ ถ้าเราอดทนจะได้ประโยชน์อะไร และ ๓. แผ่เมตตาออกไป แล้วพลังของเมตตาก็จะไปถึง

มองเทศ-มองไทย

รู้จักรัฐฉาน ผ่านงานกฐิน

ธีรปัญญา

เทศกาลกฐินมาถึงอีกแล้ว ชาวพุทธเรา คงจะไม่พลาดโอกาสที่จะแสวงหาวัดที่พระภิกษุสามเณรมีปฏิปทาน่าเลื่อมใส เพื่อจะได้จัดหาจตุปัจจัยไปถวายกันในช่วงเทศกาลทำบุญใหญ่ปลายฤดูฝนต้นฤดูหนาวนี้ ผู้เขียนได้มีโอกาสรับนิมนต์ไปร่วมงานกฐินกับคณะของคุณเสรีมสุข ปัทมสถาน ที่จัดไปทอดที่ประเทศเมียนมา ฉบับนี้จึงขอนำผู้อ่านไปรู้จักกับรัฐทางตะวันออกของประเทศเมียนมาติด

กับทางภาคเหนือของไทย คือรัฐฉานของชาวไทยใหญ่นั่นเอง

ก่อนอื่นต้องนั่งเครื่องบินไปลงที่ย่างกุ้ง แล้วต่อเครื่องไปลงที่เมืองเฮโฮ ซึ่งใกล้กับเมืองตองจี แล้วต้องต่อรถไต่ไปตามไหล่เขาไปอีกสามถึงสี่ชั่วโมง จึงจะถึงเมืองปางหลง (ทางรถในช่วงนี้ถ้าเทียบกับเมืองไทย คงประมาณถนนโค้งไปโค้งมาแบบที่จังหวัดแม่ฮ่องสอน) ซึ่งก่อนเดินทางผู้เขียนก็ไม่ทราบความแตกต่างของ

ชนชาติเหล่านี้สักเท่าไร คิดว่าก็คงจะเป็นพม่า เหมือนๆ กัน แต่เมื่อได้พบปะพูดคุยกับคนในท้องถิ่น ก็ทำให้ได้ความรู้เกี่ยวกับชนชาติไทยใน ที่ต่างๆ เพิ่มขึ้นอีกมากโข

ยิงนายพลองซาน - พ่อของนางองซาน ซูจี และเจ้าฟ้าที่ปรึกษาคนอื่นเสียชีวิตหมด) อ่านรายละเอียดประวัติศาสตร์ช่วงนี้ของพม่า หาอ่านเพิ่มเติมได้ทาง Wikipedia

เพื่อนที่เป็นชาวไทใหญ่เล่าให้ฟังว่า คำว่า ฉาน (Shan) นั้นเป็นชื่อที่พวกอังกฤษเรียกพวก “สยาม (Siam)” ตามสำเนียงที่พวกพม่าเรียก แต่ออกเสียงไม่ชัด เลยเพี้ยนกลายเป็น “ฉาน” หลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ พอชนกลุ่มต่างๆ ในพม่าได้รับอิสรภาพจากอังกฤษ ก็เลยกลายเป็นชื่อของรัฐนี้ไป ก่อนจะไปพม่าเที่ยวนี้ได้เคยดูจากคลิป ตอนที่ในหลวงเราเสด็จสวรรคต มีข่าวในประเทศพม่า มีชาวบ้านมาจับกลุ่มกันถวายความเคารพพระรูปของในหลวงเรา แล้วก็ร้องไห้ ก็ไม่ค่อยเข้าใจว่าทำไม แต่พอมารู้จักได้ทราบว่ามีพี่น้องชาวไทใหญ่รู้สึกผูกพันกับกษัตริย์ไทยไม่น้อยเหมือนกัน เพราะเป็นการเตือนให้พวกเขานึกถึงเจ้าฟ้าของพวกเขาที่ได้สิ้นพระชนม์ลง หลังจากสนธิสัญญาที่ปางหลง (ระหว่างการร่างรัฐธรรมนูญนี้มีมือปืนบุกเข้ามา

พอทางวัดทราบว่าคณะจากเมืองไทยจะไปทอดกฐิน ก็พากันดีใจ จัดกระบวนรถมารับที่ต้องจีถึงสิบกว่าคัน โดยรถจากคณะเรามีรถตู้สองคัน มีพระ ๗ รูป โยม ๖ ท่าน ขับตามกันไปเป็นขบวนใหญ่ (ปกติทางรัฐบาลเมียนมา

ยังไม่อนุญาตให้ชาวต่างชาติเข้าไปในเขตที่ไม่ใช่เขตท่องเที่ยวตามปกติ เพราะยังมีความไม่สงบทางทหารอยู่ แต่ทางคณะเราได้ทำเรื่องขอไว้แล้ว จึงผ่านด่านต่างๆ ได้โดยสะดวก)

พอขบวนรถไปถึงหน้าประตูวัดก็มีชาวบ้านมาตั้งขบวนดนตรีและพ็อนร่ารอต้อนรับ และแห่หน้าบริวารภคินีพร้อมกับคณะของเราเข้าไปภายในวัด มีการต้อนรับอย่างอบอุ่นด้วยความเป็นกันเอง วัดนี้ชื่อวัดปิฎกปางหลง เป็นศูนย์กลางพระพุทธศาสนาของชาวไทใหญ่ หลวงพ่อวิชัย ท่านเจ้าอาวาส เป็นเลขานุการศูนย์พุทธประจํารัฐฉานด้วย ท่านเจ้าพรรษา และสอนพระเณรที่นี่มานานแล้ว พระประจําที่นี่มีหลายสิบรูป และมีเณรถึง ๗๐๐ รูป เจ้าอาวาสองค์ก่อนของที่นี่ได้มรณภาพไปแล้ว สมัยที่ท่านเจ้าอาวาสองค์ก่อนยังมีชีวิตอยู่ ท่านได้พยายามอนุรักษ์รักษาวัฒนธรรมประเพณีของชาวไทใหญ่ให้คงไว้ ท่านได้รับเกียรติยกย่องให้เป็นราชบัณฑิต ผลงานที่สำคัญของท่านคือได้ประดิษฐ์คิดค้นตัวอักษรเขียนไทใหญ่ที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันนี้

ภาษาไทยใหญ่ ดูจะใกล้เคียงกับภาษาเหนือบ้านเราอยู่หลายคำ คำที่ทักทายของเขาคือ “อยู่ดีกินหวาน” (แสดงว่าที่นี่ต้องเป็นคนมีฐานะ จึงจะสามารถกินของหวานๆ ได้ เท่าที่สังเกตดูไม่ค่อยมีรสหวานในเครื่องดื่มหรือขนมเท่าไร ทำให้ไม่ค่อยเห็นมีคนอ้วน) ตรงนี้จะต่าง

จากทางชนชาติไทในรัฐอัสสัมของอินเดียที่จะทักทายว่า “กินอิม นอนอุน” (อาจจะเพราะอากาศที่นั่นค่อนข้างหนาว จึงทักว่าให้ได้นอนที่อุ่นๆ และกินให้อิ่มๆ จะได้มีไขมันไว้ต่อสู้กับความหนาว) ส่วนคำว่า “สวัสดี” ในภาษาเรา ในภาษาไทยใหญ่ใช้ว่า “ใหม่สูงค่า” ดูตามความหมายแบบบ้านเรา ก็ดีเหมือนกันที่พอเจอกันก็อวยพรกัน ให้ทั้ง “ใหม่” และทั้ง “สูง” ขึ้นด้วย ถ้าเป็นเด็กก็ใหม่อยู่แล้วแต่คงอยากจะสูงขึ้นไปเร็วๆ ถ้าเป็นผู้ใหญ่ก็เตือนใจเราให้อย่าจมอยู่แต่เรื่องเก่าๆ ให้เป็นคนสดใหม่เสมอ และไม่ใช้ใหม่อย่างเดียว ต้องมีคุณธรรมที่สูงค่า

ขึ้นด้วย (คนไทใหญ่บอกว่า คำว่า ใหม่สูงค่า หมายถึงให้เจริญรุ่งเรือง) ส่วนคำว่าสวีستی ถ้าเป็นภาษาพม่าจะใช้ว่า เม็งคาลาบา แปลว่า มงคลพร คำอื่นๆ เท่าที่ถามเทียบคำเรากับคำ ไทใหญ่ ก็มีคล้ายๆ กัน เช่น สุ่มสี่น (ซุ่มซิ่น) พ้อมฮ่อม (สามัคคี) พระเป็นเจ้า (พระพุทธเจ้า) เจ้าชางอ่อน (เณรน้อย) บวชชางลอง (บวชลูกแก้ว) ให้มีสุนัขมีหมาน (โชคดี) ชื่อเจ้าร้องว่าสัง (คุณชื่ออะไร) เป็นต้น

บรรพบุรุษไทแต่เดิมมาเมื่อจะตั้งถิ่นฐาน แม้จะแยกกันอยู่เป็นหลายกลุ่ม ก็คงจะมี วัฒนธรรมและภาษาใกล้เคียงกันอยู่ไม่น้อย ที่เราเรียนในประวัติศาสตร์ว่า **ชนชาวไท** (ภาษาไทใหญ่ออกเสียงว่า ไต) อพยพมาจากทางตอนใต้ของจีน (ต้าหลี่ น่านเจ้า?) แถบภูเขา “อัลไต” นั่นก็คือ ภูเขา “ฮ้ายไต” นั่นเอง คือเป็นฮ้าย (พีใหญ่) ต้นตระกูลของชนชาติไท ชนชาติไทใหญ่เรียกตัวเองว่า **ไตหลง** (ไต-ไทย หลง- (หลง)ใหญ่) อพยพลงมาตั้งรกราก ที่แม่น้ำสาละวิน (ไทใหญ่เรียกแม่น้ำคง) แบ่งออกเป็นหลายกลุ่มด้วยกัน ส่วนไทน้อยเดินทางต่อลงมาตั้งรกรากที่แม่น้ำเจ้าพระยา ภายหลังเรียกตัวเองว่า “ไทย”

ชาวไทใหญ่ไม่ชอบที่เราเรียกเขาว่าพม่า เขาจะบอกว่าเขาเป็นไทใหญ่ไม่ใช่พม่า และชี้ให้ดูว่าการแต่งกายนั้นก็ต่างกัน ชาวพม่านิยมใส่สร้อยแต่ชาวไทใหญ่นิยมใส่กางเกง (ขาบานคล้ายๆ แบบจีน) ส่วนการโภกศีรณะนั้น ชาวพม่าจะนิยมโภกผ้าคลุมทั้งศีรณะปล่อยชายผ้าลง แต่ชาวไทใหญ่จะโภกผ้าเปิดกลางศีรณะ ชายผ้าชี้ขึ้นบน สีของผ้าโภกก็บ่งบอกสถานะของชายคนนั้นด้วย ถ้าสีชมพูแปลว่ายังโสด สีครีมเป็นพ่อบ้าน สีขาวแปลว่ากำลังถือศีลแปด

ส่วนชุดประจำชาติของไทใหญ่เป็นเสื้อแบบของจีน (คล้ายๆ เสื้อม่อฮ่อมภาคเหนือเราแต่มีกระดุมผ้าและสีออกครีมน้ำตาล)

ไทใหญ่ยังไม่มีนามสกุลแพร่หลาย ผู้หญิงหลายคนใช้ชื่อนำหน้าเป็น นาง หรือผู้ชายก็ใช้เป็น ชาย ศัพท์พื้นฐานเช่นคำว่า ข้าว ผัก ยืน เดิน นั่ง นอน ใช้เสียงเดียวกันกับภาษาบ้านเรา ส่วนตัวเลขคำอ่านไทยว่า “หนึ่งสองสามสี่ห้าหกเจ็ดแปดเก้าสิบ” คำอ่านไทใหญ่ว่า “นึ่งสองสามสี่ฮายหกเจ็ดแปดเก้าซิบ” คำอ่านไทใหญ่ว่า “นึ่งสองสามสี่ฮายหกเจ็ดแปดเก้าซิบ” คล้ายกันมาก สินค้าที่นี้ถ้าเป็นของไทยจะเป็นที่นิยมเพราะคุณภาพดี เทียบกับของพม่าเอง หรือของจีน แต่สินค้าไทยก็จะแพงสักหน่อย ถนนที่เพิ่งได้มีการก่อสร้างให้ดีขึ้นเมื่อไม่กี่ปีมานี้ หลังจากที่รัฐบาลพม่าเปลี่ยนจากรัฐบาลทหารเป็นรัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้ง และได้เปิดประเทศติดต่อกับชาวโลกมากขึ้น

ทรัพยากรของไทใหญ่มีทั้งหยก แร่และอัญมณี มีแก๊สธรรมชาติและเป็นแหล่งผลิตไฟฟ้าพลังน้ำจากเขื่อนขนาดใหญ่ด้วย เพราะภูมิประเทศเป็นหุบเขามีแม่น้ำไหลผ่าน ส่วนไฟฟ้าและแก๊สธรรมชาติส่งไปขายที่จีน และนำไปใช้ที่เนปิตอ (เมืองหลวงใหม่ของเมียนมา) ส่วนไฟฟ้าที่นี้เองกลับมาบ้างไม่มาบ้าง กำลังคุยกันอยู่ดีๆ ไฟก็ดับไปซะเฉยๆ เพื่อนเล่าให้ฟังว่า

เศรษฐกิจที่นี้จะเอาจะรอดกันที่เครื่องปั่นไฟที่บ้าน ไหนมีเครื่องปั่นไฟใหญ่กว่าก็แสดงว่ารวยกว่า ปัญหาเรื่องทิศทางและการกระจายทรัพยากรระหว่างคนเมืองกับคนชนบทดูจะเหมือนๆ กัน ในทุกประเทศ แต่ของพม่ามีปัญหาเรื่องชนเผ่าต่างๆ ทำให้ปัญหาซับซ้อนขึ้นไปอีก น่าดีใจที่อย่างน้อยบ้านเราก็ไม่มีปัญหาเรื่องชนชาติแบบนี้ แต่ความคิดเห็นทางการเมืองกลับแบ่งแยกเราเองให้มาทะเลาะกัน ซึ่งหวังแต่ว่าในอนาคตคงจะดีขึ้น เมื่อพวกเราสามัคคีกัน รู้จักเรียนรู้ จากกันที่จะสำเร็จได้ก็ด้วยความสามัคคีกัน

หลังจากพักที่นั่นคืนหนึ่ง ตอนเช้ามีพิธีทอดกฐิน ทำบุญที่นี้อัมมบุญดี ทำกันได้ที่ละหลายล้าน (เพราะหนึ่งล้านจำกัดเท่ากับสามหมื่นบาท) คณะเจ้าภาพจากเมืองไทยได้เตรียมผ้าจีวรไปหลายร้อยชุดตามจำนวนพระเณรในวัด และยังมีพระเณรของวัดโดยรอบที่มาร่วมรับจตุปัจจัยไทยธรรมกันโดยทั่วหน้า พระเณรที่ได้จีวรใหม่ก็ไปครองจีวรให้ฉลองศรีทาทันที ให้ญาติโยมได้ปลื้มใจในผลทานของตน ยินยอมไปตามๆ กัน พอช่วงสายๆ ได้มีการตักบาตรถวายขนมและเครื่องเขียนให้แก่พระเณรในวัดด้วย

เสร็จทอดกฐินตอนเช้าแล้ว เจ้าภาพในท้องถิ่นได้พาพวกเราไปเยี่ยมชมอนุสาวรีย์สนธิสัญญาปางหลง (ปาง แปลว่า ที่ราบ, หลงหรือ

หลวง แปลว่า ใหญ่ ปางหลง ก็คือ ที่ราบใหญ่ หรือแปลว่า สนามหลวง ในภาษาบ้านเรานั้นแหละ) และศึกษาประวัติศาสตร์ของสหพันธรัฐพม่าในช่วงนี้ก่อนจะกลับด้วย ตกบ่ายคณะของเราได้เดินทางกลับมาที่เมืองตองจีอีกครั้ง เพื่อเข้าร่วมประชุมประจำปีบาลีนานาชาติ และเข้าร่วมการทอดกฐินเป็นครั้งแรกของมหาวิทยาลัย SSBU Shan State Buddhist University (พุทธมหาวิทยาลัยแห่งรัฐฉาน) มีพระที่เข้าร่วมส่วนใหญ่มาจากประเทศที่มีพุทธแบบเถรวาท ทั้ง ศรีลังกา พม่า มอญ ไทใหญ่ กัมพูชา มาเลเซีย ไทย มีมาจากเซครีพับบลิกและไกลจากทวีปแอฟริกา ประเทศยูกันดาก็มี

มหาวิทยาลัยแห่งรัฐฉานหรือรัฐสยามนี้เริ่มก่อตั้งโดยมีแรงบันดาลใจมาจาก พระอาจารย์ดร.คำหมาย อัมมสามิ ท่านเป็นชาวไทใหญ่ เกิดที่เมืองโลคำ เรียนจบชั้นธัมมาจริยะจากพม่าแล้ว ไปจบด็อกเตอร์ (PhD) จากมหาวิทยาลัย Oxford ด้วย ท่านเคยมาทำงานช่วยมจร. (มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย) ที่ประเทศไทยอยู่หลายปีโดยทำหน้าที่ประสานงานกับต่างประเทศในงานวันวิสาขบูชา ตอนที่ประเทศไทยรับเป็นเจ้าภาพ ตอนนี้น่าจะได้กลับไปพัฒนาบ้านเกิดท่านที่รัฐฉาน

เมื่อสองปีที่แล้ว รองนายกคนก่อนของพม่า เป็นคุณหมอชาวไทใหญ่ที่มีศรัทธามาก จึงได้ขอการอนุมัติจากรัฐบาลให้มีการสร้างมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ และมหาวิทยาลัยสงฆ์ขึ้นในรัฐฉานนี้ เป็นการเริ่มพัฒนาบุคลากรทั้งทางโลกและทางธรรมที่สำคัญ มีพระหนุ่มไฟแรงหลายรูปที่ถูกส่งไปเรียนในที่ต่างๆ เพื่อกลับมาช่วยงานประชุมนี้ น่าอนุโมทนาเป็นอย่างยิ่ง

เทียบการศึกษาบาลีระดับชาติแล้ว ประเทศไทยเราแม้จะมีมหาวิทยาลัยสงฆ์มานานแล้ว แต่ด้านหลักสูตรทางบาลีศึกษาแล้ว อาจต้องมีการพัฒนาอีกมาก โดยเฉพาะด้านการสนทนาที่ใช้สื่อสารได้จริง และงานค้นคว้าวิจัยเชิงวิชาการในภาษาบาลี เท่าที่ฟังดูเวลาพระไทยเราอ่านผลงานที่เตรียมไปเป็นภาษาบาลีก็พอทำได้ดี แต่เวลาถูกถามคำถาม เรามักจะฟังกันไม่ทัน ส่วนพระมหาเถระที่ตั้งคำถาม ทั้งจากฝ่ายพม่าและฝ่ายศรีลังกาก็ดูเหมือนจะคุ้นเคยพระไตรปิฎกเป็นอย่างดี สามารถอ้างที่มาทั้งจากพระพุทธรูป อรรถกถา และฎีกาได้อย่างคล่องแคล่ว ว่องไว และยิ่งคำถามที่ย้อนให้ต้องคิดอยู่หลายคำถาม

การเรียนการสอนหลักสูตรเปรียญธรรม สนามหลวงของเรา เมื่อเอาไปเทียบเข้ากับ สนามระดับนานาชาติประเทศทำให้เห็นจุดอ่อน เป็นการบ้านที่ต้องมาช่วยกันคิดช่วยกันพัฒนา อีกหลายด้าน ทั้งด้านพื้นฐานไวยากรณ์บาลี การเรียนที่มุ่งเข้าหาความเข้าใจในพระไตรปิฎก การฝึกคิดฝึกถามอันเป็นรากฐานของพุทธ ปัญญา และแถมเรื่องความสามารถในการ สื่อสารเป็นภาษาอังกฤษให้ดียิ่งด้วย

ในภาคภาษาอังกฤษ ซึ่งในปีนี้ได้จัดเพิ่มขึ้นอีกต่างหากอีกหนึ่งวัน ต่อจากวันที่ใช้ภาษา บาลี ในส่วนของผู้เขียนเองได้เป็นตัวแทนฝ่าย ไทยในที่ประชุมเสนอเรื่องงานประเพณีจุลกฐิน ซึ่งเป็นประเพณีไทยแถบภาคอีสานและภาคเหนือ ที่ได้มีการรื้อฟื้นขึ้นมาให้ชนรุ่นหลังได้ เรียนรู้กัน ชุมชนไทยของเราเก่งในเรื่องทอผ้า มานาน ฝีมือทอผ้าเคยจัดเป็นลักษณะหนึ่งที่สำคัญของกุลสตรีคู่กับฝีมือทำอาหาร โยมยาย ของอาตมาเองก็เคยเป็นแชมป์ทอผ้าก็กระตุกที่ หนึ่งในหมู่บ้าน แต่รุ่นลูกรุ่นหลานไม่มีใครทอผ้า เป็นอีก

การฟื้นฟูประเพณีนี้ นอกจากจะคงรักษา เทคโนโลยีระดับชาวบ้านแล้ว ยังช่วยเรื่องความ สามัคคีในชุมชนด้วย แม้ภจพตามพระวินัย จะเป็นเรื่องของสงฆ์ที่ต้องมาช่วยกันหาผ้ามา

ตัดเย็บและย้อมให้เสร็จภายในวันเดียวก็ตาม แต่ชาวบ้านก็มารวมตัวกัน ทำผ้าให้เสร็จภายในวันเดียวเหมือนกัน โดยเริ่มตั้งแต่เก็บฝ้าย ตีปั่นด้าย ทอ จนสำเร็จออกมาเป็นผืน ให้ทันทอดถวายแด่พระสงฆ์ในเช้าวันถัดไป (ถ้าใครต้องการดูรายละเอียดของจุลกฐิน สามารถเข้าไปใน youtube แล้ว search หาคำว่า จุลกฐินวัดป่าเย็นบุญ <http://m.youtube.com/watch?v=4ZnlsWRpSwQ>) รู้สึกว่าเป็นที่สนใจของพระและญาติโยมหลายๆ คนที่นั่น

หลังจากตอบคำถามจนเป็นที่พอใจกันแล้ว ก่อนจบได้มีโอกาสอธิบายเรื่องพระราชพิธีกฐินหลวงที่มีพระเจ้าอยู่หัวเสด็จไปทอดตามวัดหลวงที่อยู่ติดแม่น้ำประจำปี ซึ่งในหลวงของเราผู้เป็นอัครศาสนูปถัมภกได้ปฏิบัติเป็นประจำ สมัยที่พระองค์ท่านยังมีพระพลานามัยดี และได้ขอให้ที่ประชุมร่วมกันนั่งสงบนิ่ง เป็นเวลา ๔ นาที เพื่อเป็นการไว้อาลัยและอุทิศบุญกุศลถวายแด่พระราชกุศลอีกด้วย

ก่อนกลับได้มีโอกาสไปกราบพระประธานที่ตั้งในโบสถ์ชั่วคราว เป็นพระพุทธรูปที่สานขึ้นจากไม้ไผ่ฝีมือนะเอียด ประณีตงดงามมาก ชื่อว่า**พระเจ้าอินสาน** คงจะเหลือเฉพาะที่ไทใหญ่เท่านั้นที่สามารถรักษาฝีมือนี้ช่างสานพระพุทธรูปแบบนี้เอาไว้ได้ ธรรมเนียม ประเพณีกฐิน และวัฒนธรรมอันดีงามอื่นๆ เหล่านี้ คงเหลือรอดต่อไปให้คนรุ่นลูกหลานได้เห็นได้ศึกษาก็เป็นบุญอันยิ่งใหญ่แล้ว

สรุปว่าการเดินทางในครั้งนี้ได้ทั้งความอิมบุญ ได้ทั้งความรู้เรื่องเพื่อนบ้านชาวไทยใหญ่ของเรา ที่แม้จะอยู่ติดกันก็ไม่ค่อยได้ทำความรู้จักกัน และยังได้ข้อคิดอีกหลายอย่างที่สามารนำไปปรับปรุงการศึกษาบาลีของบ้านเราไปพร้อมๆ กัน หวังว่าคงเป็นประโยชน์กับท่านผู้อ่านบ้างตามสมควร ขอปิดท้ายเป็นภาษาไทยใหญ่ว่า โอกาสหน้า ค่อยพบกันใหม่ เอวัง

สรุป

หลักปฏิบัติ ๑๐ ประการ ตามรอยพระยุคลบาท

นับแต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จ
เถลิงถวัลยราชสมบัติ พระองค์ทรงดำรงอยู่ใน
ใน ทศพิธราชธรรม คือ ธรรมะ ๑๐ ประการ
สำหรับพระมหากษัตริย์เสมอมา พระราช
กรณียกิจน้อยใหญ่ที่ทรงปฏิบัติ และพระ
ราชจริยวัตรมากมายที่ทรงประกอบนั้น ยัง
ประโยชน์มหาศาล และเป็นที่ตระหนักใน
พระมหากษัตริย์คุณเป็นล้นพ้นว่าทรงอุทิศ
พระองค์เพื่อประเทศชาติและพสกนิกร

พระราชธรรมทั้ง ๑๐ ประการ ได้แก่

๑. ทาน	การให้โดยไม่หวังผลประโยชน์
๒. ศีล	การสำรวมในศีล
๓. ปริจาคะ	การบริจาค
๔. อาชชวะ	ความซื่อตรง
๕. มัททวะ	ความอ่อนโยน
๖. ตปะ	ความเพียร
๗. อักโกธะ	ความไม่โกรธ
๘. อวิหิงสา	ความไม่เบียดเบียน
๙. ขันติ	ความอดทน
๑๐. อวิโรธนะ	ความไม่คลาดจากธรรม

การเป็นราชการที่ดีและคนดีนั้น **ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล** เลขาธิการมูลนิธิชัยพัฒนา ได้ประมวลไว้ในหนังสือ **“หลักธรรม หลักทำ ตามรอยพระยุคลบาท ๑๐ ประการ”** ดังต่อไปนี้

ข้อที่ ๑ ทำงานอย่างผู้รู้จริง และมีผลงานเป็นที่ประจักษ์

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงเน้นในเรื่อง **“ความรู้”** หรือความเป็น **ผู้รู้จริง** ก่อนที่จะทรงปฏิบัติพระราชกรณียกิจเพื่อประชาชนในทุกเรื่อง ทรงศึกษาหาความรู้เป็นอันดับแรก โดยจะทรงค้นคว้าจากเอกสารต่างๆ ศึกษาอย่างละเอียด ในแต่ละเรื่อง เมื่อพร้อมแล้วจึงลงมือทำ ทุกคนจึงควรเป็นผู้รู้จริงในการทำงาน เพื่อให้ผลงานเป็นที่ยอมรับ และบังเกิดผลดีต่อทุกฝ่าย

ข้อที่ ๒ ความอ่อนน้อมถ่อมตน เรียบง่าย และประหยัด

พระบรมฉายาลักษณ์ที่ประชาชนชาวไทยพบเห็นจนชินตาก็คือ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในฉลองพระองค์สูทแบบเรียบง่าย สะพายกล้องที่พระศอ ในพระหัตถ์เต็มไป

ด้วยเอกสาร น้อมพระวรกายไปหาประชาชน เพื่อทรงสอบถามทุกข์สุขและปรึกษาปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น และมักจะทรงประทับบนพื้นเดียวกันกับประชาชนเสมอ ข้าราชการจึงสมควรปฏิบัติตนตามแบบอย่างในข้อนี้ให้ได้

ข้อที่ ๓ มีความอดทน มุ่งมั่น ยึดธรรมะ และความถูกต้อง

ตลอดระยะเวลา ๗๐ ปีที่ทรงงาน พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงถือเรื่องความถูกต้องยิ่งกว่าสิ่งใด นอกจากนั้นยังทรงอดทนเผชิญปัญหานานัปการ โดยรับสั่งว่า ตามปกติโครงสร้างต่างๆ ไปของสังคม จะเป็นรูปพีระมิด มีพระเจ้าแผ่นดินเปรียบเหมือนอยู่บนยอดพีระมิด แต่โครงสร้างของสังคมไทยเป็นพีระมิดหัวกลับคือพระเจ้าแผ่นดิน แทนที่จะอยู่บนยอดกลับต้องมารองรับทุกอย่างที่กั้นกรวยแทน

ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล จึงกล่าวไว้ในหนังสือว่า **“เพราะฉะนั้น เรื่องความอดทนนั้น ขอให้มองพระเจ้าอยู่หัวไว้ แล้วพยายามทำตามให้ได้”**

ข้อที่ ๔ มุ่งประโยชน์คนส่วนใหญ่เป็นหลัก

ตลอดระยะเวลา ๗๐ ปีที่ทรงงาน พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงยึดถือประโยชน์ส่วน

รวมเป็นที่ตั้ง โดยไม่ทรงคำนึงถึงพระวรกายเลยแม้แต่น้อย ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล กล่าวไว้ในหนังสือว่า “เคยเข้าไปขอพระราชทานพรบอกวันนี้วันเกิดพระพุทธเจ้าข้า ขอพระราชทานพร ทรงพระราชทานพรว่า ขอให้มี่ร่างกายที่แข็งแรง เพื่อสามารถทำประโยชน์ให้กับคนอื่นได้ ขอให้มีความสุขจากการทำงาน และขอให้ได้รับความสุขจากผลสำเร็จของงานนั้น” เห็นได้ว่า ทุกสิ่งในพระราชดำริ และที่ทรงปฏิบัติเป็นไปเพื่อประโยชน์ของส่วนรวมทั้งสิ้น

ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล กล่าวไว้ในหนังสือว่า ในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา ปี ๒๕๔๖ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระราชดำรัสเตือนทุกฝ่ายให้ “นั่งปรึกษาหารือกัน ฟังเขาแสดงเหตุแสดงผลออกมาแล้ว เราแสดงเหตุแสดงผลออกไป แล้วดูซิ เหตุผลอันไหนจะยอมรับได้ ถูกต้องมากกว่า และเมื่อตกลงกันแล้วก็เลิกเถียงกันต่อ ลงมือปฏิบัติเลย” โดยเฉพาะเมื่อจะทำอะไรให้นึกถึง “บ้าน” ซึ่งก็คือ “บ้านเมือง” หรือ “แผ่นดินไทย” ให้มากที่สุด

ข้อที่ ๖ มีความตั้งใจจริงและขยันหมั่นเพียร

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมุ่งมั่นในเรื่องที่ทรงปฏิบัติมาก ทรงงานทุกวัน ไม่มีวันเสาร์ วันอาทิตย์ ไม่มีกลางวัน กลางคืน และทรงเป็นเลิศในด้านต่างๆ อาทิ ด้านดนตรี ด้านกีฬา ด้านเกษตร และอื่นๆ ซึ่งผู้ปฏิบัติหน้าที่ต่างๆ โดยเฉพาะข้าราชการ จึงต้องมีจิตสำนึกในการบริการ มีความขยัน และตั้งใจปฏิบัติงานเพื่อประชาชน

ข้อที่ ๗ มีความสุจริต และความกตัญญู

ทรงแสดงให้เห็นประจักษ์ในเรื่องของความกตัญญูต่อพระราชมารดา ต่อแผ่นดิน และต่อสิ่งต่างๆ ที่เป็นประโยชน์โดยเฉพาะส่วนรวม ทรงเตือนให้ยึดสิ่งนี้ไว้เพราะเป็นเรื่องที่จำเป็น มีความสำคัญ และมีคุณค่ายิ่ง

ข้อที่ ๘ พึ่งตนเอง ส่งเสริมคนดีและคนเก่ง

พึ่งตนเอง หรือเศรษฐกิจพอเพียง คือ การวางเส้นทางชีวิตของตนเองให้เรียบง่าย ธรรมดาและเดินสายกลาง เป็นทฤษฎีสำคัญที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระราชทานแก่ประชาชนชาวไทย

ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล กล่าวไว้ในหนังสือว่า “เศรษฐกิจพอเพียงนี้ พระเจ้าอยู่หัวบอก ว่าคำที่สำคัญที่สุดในเรื่องราวที่อธิบายมานี้คือ คำว่า “พอ” ทุกคนต้องกำหนดเส้นความพอให้ กับตนเองให้ได้ และยึดเส้นนั้นไว้เป็นมาตรฐาน ของตนเอง”

ข้อที่ ๙ รักประชาชน

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงรัก ประชาชน และทำงานเพื่อประชาชน ครั้งหนึ่ง มีรับสั่งกับ ดร.สุเมธ ตันติเวชกุลว่า ทรง “ทำ ราชการ”

ดังนั้น คนที่ “รับราชการ” ซึ่งถือว่าเป็น รับงานของราชามาทำต่อ สิ่งแรกที่ต้องทำ คือต้องรักประชาชน และทำงานเพื่อประชาชน เฉกเช่นเดียวกับพระองค์

ข้อที่ ๑๐ การเอื้อเพื่อซึ่งกันและกัน

ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล กล่าวไว้ในหนังสือ ว่า “รู้ไหมบ้านเมืองอยู่รอดมาได้ทุกวันนี้เพราะ อะไร เพราะคนไทยเรายัง ‘ให้’ กันอยู่” ทั้งนี้ เพราะคนในครอบครัวยังรักและดูแลกัน คนใน ชุมชนยังเอื้อเพื่อกัน ข้าราชการยังให้บริการแก่ ประชาชน และทุกคนยังรวมตัวช่วยเหลือซึ่งกัน และกัน ซึ่งยากจะหาได้ที่ไหนในโลกนี้

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเป็น แบบอย่างที่ดีงามในทุกด้าน สมควรที่จะดำเนิน รอยตามพระยุคลบาทด้วยหลักปฏิบัติ ๑๐ ประการดังกล่าวข้างต้น และหากประชาชน ทุกสาขาอาชีพ และคนไทยทุกคนได้ทบทวน ยึดถือ และน้อมนำไปปฏิบัติดังที่พระบาท สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงปฏิบัติแล้ว จะสามารถ ดำเนินชีวิตได้ด้วยดี สังคมจะสงบสุขและ ประเทศชาติเจริญก้าวหน้าได้อย่างแน่นอน

ที่มา : ข้อมูลจากหนังสือ “หลักธรรม หลักทำ ตามรอยพระยุคลบาท”
โดย ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล
เลขาธิการมูลนิธิชัยพัฒนา

http://www.geozigzag.com/the_king/content1.html

กวีนิพนธ์

เรื่องนี้มีชื่อว่า “สั้น”

เวลาหนึ่งวันนั้นแสนสั้น
ยังไม่ทันโอบกอดช่วงเช้า
ก็ได้เวลาโบกมืออำลาช่วงเย็นแล้ว

เวลาหนึ่งปีนั้นแสนสั้น
ยังไม่ทันพินิจพิเคราะห์สีสันสดใสของฤดูใบไม้ผลิ
ก็ได้เวลาสัมผัสสี่สีชาวโพลนของหิมะแล้ว

เวลาหนึ่งชั่วอายุคนนั้นแสนสั้น
ยังไม่ทันรื่นเริงกับชีวิตวัยสดใส
ก็ได้เวลาใกล้อาทิตย์อัสดงแล้ว

มักจะรู้สึกว่าเวลาผ่านไปเร็วจนน่าใจหาย
กว่าจะรู้เดียงสา ก็มักสายเสียแล้ว
ทำให้เราต้องรู้จักหวงแหน

หวงแหนความรักในรูปแบบต่างๆ
บนเส้นทางชีวิตที่เราประสบพบ
จากเหล่าญาติสนิท จากมิตรสหาย
จากเพื่อนร่วมงาน จากเพื่อนร่วมเรียน.....
เพราะถ้ามันผ่านไปแล้ว
มักไม่มีวันหวนกลับมาอีก

อายุ ๒๐ ขึ้นไป

“ถิ่นกำเนิด” หรือ “ต่างถิ่น” ก็คล้ายคลึงกัน
ไปถึงไหน ก็ปรับตัวได้

อายุ ๓๐ ขึ้นไป

“กลางคืน” หรือ “กลางวัน” ก็คล้ายคลึงกัน
ไม่ต้องหลับไม่ต้องนอนสักกี่วันก็คืนก็ไม่เป็นไร

อายุ ๔๐ ขึ้นไป

“ระดับการศึกษาสูง” หรือ “ต่ำ” ก็คล้ายคลึงกัน
เปลือยๆ คนมีการศึกษาน้อยกว่า
ยังสามารถหาเงินได้เก่งกว่า

อายุ ๕๐ ขึ้นไป

“สวย” หรือ “ขี้เหร่” ก็คล้ายคลึงกัน
จะสวยแค่นั้น รอยย่น รอยตีนกา ฝ้า กระ
ก็เต็มใบหน้าเหมือนกัน

อายุ ๖๐ ขึ้นไป

“ตำแหน่งใหญ่” หรือ “เล็ก” ก็คล้ายคลึงกัน
พอเกษียณแล้ว ต่างก็ไร้ตำแหน่งเหมือนกัน

อายุ ๗๐ ขึ้นไป

“บ้านหลังใหญ่โต” หรือ “เล็ก” ก็คล้ายคลึงกัน
ไขข้ออักเสบ เดินเหินไม่สะดวก
คงต้องการเนื้อที่ในบ้านแค่นี้เดียว

อายุ ๘๐ ขึ้นไป

“เงินมาก” หรือ “เงินน้อย” ก็คล้ายคลึงกัน
โอกาสใช้จ่ายจะมีสักก็มาน้อย

อายุ ๙๐ ขึ้นไป

“ผู้ชาย” หรือ “ผู้หญิง” ก็คล้ายคลึงกัน
เพราะเรื่องนั้น มันจบไปนานแล้ว

อายุ ๑๐๐ ขึ้นไป

“นอน” หรือ “ลุก” ก็คล้ายคลึงกัน
เพราะลุกขึ้นมาทำอะไร

ชั่วชีวิตหนึ่งของคุณหรือของใครก็ตาม
ก็คงไม่แตกต่างกันมากนักสักแค่นั้น

ปลงให้ตก มองให้เข้าใจ เฟ่งให้ทะลุ
ชีวิตก็แค่นี้เอง !!!

ที่มา : เป็นบทกลอนของรัสเซีย ชื่อว่า “สั้น”
ชื่อผู้แต่งไม่ปรากฏ

เหมือนๆ กัน

๒๐ ปี มาจากไหน ไม่แตกต่าง

๔๐ ขึ้น ศึกษต่ำหรือเลิศลอย

๖๐ ข้าม ตำแหน่งใหญ่ เล็กก็จบ

๘๐ แล้ว เงินมากน้อย ปล่อยค่านึง

พอครบ ๑๐๐ นอนหรือลุก ก็จุกเจ้า

ชั่วชีวิต ก็คืนกลับ ไปเหมือนกัน

๓๐ อย่าง คินกับวันไม่ย่นถอย

๕๐ คล้อย สวยขี้เหร่ ก็คล้ายคลึง

๗๐ พบ บ้านใหญ่เล็ก เดินไม่ถึง

๙๐ จึง หญิงหรือชาย ก็คล้ายกัน

เพราะลุกเข้า จะทำอะไร ที่ไหนทัน ?

ปลงให้ตก ความจริงนั้น แค่นี้เอง ๑

ปปัญจา

พระเจ้าอยู่หัว พระราชทานทุน สำหรับ พระสงฆ์ไทย

ในกระแข่าว

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ผู้ทรงคุณอันประเสริฐ
โปรดเกล้าฯ พระราชทานทุนทรัพย์ส่วนพระองค์ ประมาณ ๑๕ ล้านบาท
ตั้งทุนเล่าเรียนหลวงสำหรับพระสงฆ์ไทย เมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๗
โดยทรงเป็นนายกกิตติมศักดิ์ด้วยพระองค์เอง

วัดโมลีโลกฯ รับทุนมาก

พระเทพปริยัติโมลี (สุทัศน์) รองเจ้าคณะภาค ๙ เจ้าสำนักเรียนวัดโมลีโลกยาราม ถนนวังเดิม เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพฯ ซึ่งเป็นสำนักเรียนดีเด่นของหนกลางและของประเทศ รำลึกในพระมหากรุณาธิคุณหาที่สุดมิได้ ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระราชทานทุนเล่าเรียนหลวง ก่อให้เกิดความภูมิใจและกำลังใจให้ผู้ได้รับทุนศึกษาพระบาลีอย่างตั้งอกตั้งใจ เป็นโครงการสืบอายุพระพุทธศาสนาที่ควรแก่การอนุโมทนาเป็นอย่างยิ่ง

สำหรับพระภิกษุสามเณรที่เรียนภาษาบาลีในสำนักเรียนวัดโมลีโลกยาราม ได้รับทุนมาตั้งแต่ปี ๒๕๔๗ ซึ่งเป็นปีแรกที่เริ่มโครงการทุนเล่าเรียนหลวงสำหรับพระสงฆ์ไทย จวบจนถึงปี ๒๕๕๙ ได้รับทุนรวม ๔๕ ทุน หรือ ๔๕ รูป นอกจากนั้นโครงการทุนเล่าเรียนหลวงได้มอบทุนให้ ในฐานะที่เป็นสำนักเรียนดีเด่นของหนกลาง ๑ ทุน และในฐานะที่เป็นสำนักเรียนที่มีผู้สอบได้มากที่สุดในประเทศ (สอบได้ ๑๗๙ รูป ทุกประโยค ตั้งแต่ประโยค ๑ - ๒ ถึง ป.ธ. ๙) อีก ๑ ทุน

ในแต่ละปีโครงการทุนเล่าเรียนหลวงมอบทุนให้แก่พระภิกษุสามเณรปีละประมาณ ๑๐ ล้านบาท แบ่งเป็นทุนโรงเรียนพระปริยัติธรรม ทุนศูนย์การเผยแผ่พระพุทธศาสนา ทุนกองงานพระธรรมทูต ทุนสำหรับพระนักศึกษามหาวิทยาลัยสงฆ์ ทั้งสองแห่ง (มจร. และ มมร.) และทุนกองบาลีสนามหลวง

นอกจากนั้น ยังจัดมอบทุนการศึกษาต่อเนื่องแก่พระภิกษุสามเณร ตามภาคต่างๆ ที่สอบไม่ตก นับแต่ชั้นต้นถึงชั้น ป.ธ. ๙ เพื่อให้กำลังใจแก่ผู้เรียนในภูมิภาค ส่วนทุนส่งเสริมด้านการเผยแผ่นั้น ครอบคลุมการส่งเสริมการปฏิบัติธรรม หรือวิปัสสนากรรมฐาน ที่ทางโครงการถือว่าการปฏิบัติธรรมนั้นเป็นแกนหลัก และสำคัญยิ่งในการรักษาพระพุทธศาสนาให้มั่นคงและยั่งยืน ซึ่งปัจจุบันสมเด็จพระพุทธชินวงศ์ เจ้าคณะใหญ่หนกลาง กรรมการมหาเถรสมาคมเป็นประธานและรับผิดชอบโครงการนี้

ความเป็นมาของโครงการ

ข้อมูลในเว็บเพจ อ่างพระบรมราโชวาท เมื่อวันที่ ๕ พ.ค. ๒๔๙๓ ที่ทรงประกาศเป็นพุทธมามกะ จากนั้นได้เล่าว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงพระอนุสรณ์คำนึงถึงว่า โดยที่พระภิกษุสามเณรเป็นผู้มีหน้าที่ปฏิบัติตาม

พระวินัยโดยเคร่งครัดและธำรงรักษา ตลอดจนเผยแผ่พระธรรมคำสั่งสอนแก่ประชาชนทั่วไป การบำรุงพระภิกษุสามเณรให้ได้ศึกษาพระธรรมวินัยอย่างลึกซึ้งแตกฉานเป็นทางสำคัญที่จะช่วยจรโรงและเผยแผ่พระพุทธศาสนาสืบไป เนื่องในมหามงคลวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเจริญพระชนมพรรษา ๗๖ พรรษา ๕ ธ.ค. ๒๕๔๖ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตั้งกองทุนนี้ เมื่อวันที่ ๕ ก.พ. ๒๕๔๗ พร้อมพระราชทานทุนปฐมฤกษ์จำนวนหนึ่ง เมื่อวันที่ ๒๑ พ.ค. ๒๕๔๗

นอกจากนั้น มติมหาเถรสมาคม (มส.) ให้วัดทุกวัดจัดแสดงพระธรรมเทศนาทศพิธราชธรรมและจักรวรรดิวัตร ในวันธรรมสวนะหรือวันใดวันหนึ่งตามสมควร รวบรวมเงินบูชาภัณฑ์เทศน์เข้าบัญชี โดยเสด็จพระราชกุศลสมทบโครงการทุนเล่าเรียนหลวงสำหรับพระสงฆ์ไทย

คุณสมบัติผู้รับทุน

๑. เป็นพระภิกษุหรือสามเณรที่กำลังศึกษาอยู่ระดับปริญญาตรี ปริญญาโทหรือปริญญาเอก ณ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (มจร.) หรือ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย (มมร.)

๒. เป็นพระภิกษุหรือสามเณรที่ศึกษาต่อเพื่อเข้าสอบเปรียญธรรม ๖, ๗, ๘, และ ๙ ใน การสอบ

๓. มีผลการศึกษาและคุณสมบัติตามเกณฑ์ที่คณะกรรมการของแต่ละสถาบันกำหนด

๔. ผ่านการคัดเลือกที่จัดขึ้นโดยคณะกรรมการของแต่ละสถาบัน

การให้ทุน

๑. ทุนเล่าเรียนหลวงสำหรับพระสงฆ์ไทยจะครอบคลุมค่าใช้จ่ายในการศึกษาระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก กำกับดูแลโดย มจร. หรือ มมร. ทุนระดับปริญญาตรี ทุนละ ๗,๐๐๐ บาท/ปี รวม ๔ ปี เป็นเงิน ๒.๘ หมื่นบาท ทุนระดับปริญญาโท ทุนละ ๑.๕ หมื่นบาท/ปี รวม ๒ ปี เป็นเงิน ๓ หมื่นบาท ทุนระดับปริญญาเอก ทุนละ ๓ หมื่นบาท/ปี รวม ๓ ปี เป็นเงิน ๙ หมื่นบาท

๒. ทุนการศึกษาระดับเปรียญธรรม (ป.ธ.) ๖, ๗, ๘ และ ๙ กำกับดูแลโดยกองบาลีสนามหลวง

ทุนพระธรรมทูต

ปัจจุบัน มส. จัดให้มีหน่วยปฏิบัติการพระธรรมทูตอำเภอ ทำหน้าที่เผยแผ่พระพุทธศาสนาไปตามเขตต่างๆ ทั่วประเทศ โดยแบ่งออกเป็น ๙ สาย โครงการฯ จะพิจารณาถวายทุนพระราชทานแก่หน่วยปฏิบัติการพระธรรมทูตที่มีผลงานดีเด่นสายละ ๑ ทุน รวม ๙ ทุน ทุนละ ๒ หมื่นบาท เพื่อสนับสนุนหน่วยปฏิบัติการต่างๆ ที่สามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีกองงานพระธรรมทูตเป็นผู้กำกับดูแล

ทุนสำนักเรียน

เขตปกครองคณะสงฆ์ ได้จัดให้มีสำนักเรียนและสำนักศาสนศึกษาตามวัดต่างๆ ทั่วประเทศ เพื่อให้การศึกษาแก่พระภิกษุสามเณรที่จะเข้าสอบเปรียญธรรมหรือศึกษาต่อด้านพระพุทธศาสนาในขั้นสูงต่อไป โครงการฯ จึงจะพิจารณาถวายทุนพระราชทานแก่สำนักเรียนและสำนักศาสนศึกษาที่มีผลงานดีเด่นในแต่ละเขตปกครองคณะสงฆ์ รวม ๕ ทุน ทุนละ ๓ หมื่นบาท เพื่อเป็นทุนดำเนินการและแรงจูงใจให้สำนักเรียนเหล่านั้นสามารถปรับปรุงคุณภาพการศึกษาให้ดียิ่งขึ้นไป โดยมีกองบาลีสนามหลวงเป็นผู้กำกับดูแล

การบริหารโครงการ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงดำรงตำแหน่งนายกิตติมศักดิ์ องคมนตรี กำธน สินธวานนท์ เป็นประธานกรรมการและกรรมการอีก ๖ ท่าน เช่น พล.ท.นพ.ธำรงรัตน์ แก้วกาญจน์, น.ต.เกริก ตั้งสง่า ฯลฯ

หากต้องการทราบรายละเอียดและข้อมูลเพิ่มเติม ติดต่อได้ที่ โครงการทุนเล่าเรียนหลวงสำหรับพระสงฆ์ไทย สำนักงานเลขาธิการคณะองคมนตรี สำนักราชเลขาธิการ ทำเนียบองคมนตรี พระราชอุทยานสราญรมย์ กทม.๑๐๒๐๐ โทร.๐๒-๒๒๕-๐๐๕๑-๒ ต่อ ๔๒๑๔, ๔๑๑๘ และ ๔๒๒๔

เวทย์อ้ออ้อมบุญ

ธมภาโว

เวทย์อ้ออ้อมบุญ คือ บุญที่สำเร็จเพราะการขวยขวายเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น หรือส่วนรวม คือจิตสาธารณะ, ผู้ทำงาน คือ ผู้รับใช้, ผู้รับใช้ คือ ผู้เสียสละ, จะเสียสละได้ ต้องมีความกล้าหาญ ลดละความเกียจคร้าน เห็นแก่ตัว ทิฐิमानะ ทำบุญเพื่อให้ จะชำระล้างกิเลสได้จริง ได้อานิสงส์ถึงโลกุตระ ส่วนอานิสงส์โลกียะนั้น ได้ตามสมควรแก่กรรมตามกฎแห่งกรรมอยู่แล้ว โดยไม่ต้องอยาก หรือคาดหวัง ทำบุญเพื่อเอา เสมือนการลงทุนค้าขาย แลกเปลี่ยน แสวงหากำไร ยังเจือด้วยโลภะ ยังแสวงหาภพชาติ เช่น อยากรวาย สวย สวรรค์ ได้อานิสงส์แค่โลกียะ ไม่ถึงโลกุตระ

ชาวพม่าช่วยกันขนอิฐ ทำความสะอาดปรับพื้นที่ ด้วยความสามัคคีเบิกบาน ที่วัดจากแดง ๒๕ กย. ๒๕๕๙

วิเคราะห์ความหมายบุญจากบาลี

๑. สนตานิ ปุณาติ วิโสเธตติ ปุณฺณํ

ชื่อว่า บุญ เพราะชำระล้างสันดานให้บริสุทธิ์ ^{๑, ๒}

๒. อตตโน การกํ ชนํ ปวติ ปุณาติ โสเธตติ ปุณฺณํ

กรรมที่ชำระผู้ทำให้สะอาด ชื่อว่า บุญ ^{๑, ๒}

ปุณฺณํ มาจาก ปุ ธาตุ โสเธ ในอรรถ “การชำระ, ทำให้หมดจด, ทำให้สะอาด”

ปุณฺณํ อาจมาจาก ปุณ ธาตุ ในอรรถว่า “เต็ม” คือ “เป็นของที่ควรทำให้เต็ม”

สรุป บุญ คือ การชำระล้างกิเลสต้นเหตุ ความเห็นแก่ตัวนั่นเอง ด้วยกุศลกรรมต่างๆ มีบุญกิริยาวัตถุ ๑๐ หรือ กุศลกรรมบถ ๑๐ ย่อมนำไปสู่สวรรค์ นิพพาน, การสั่งสมบุญ คือ การสั่งสมกุศลกรรม เช่น บารมี ๑๐ ทศ ซึ่งก็คือการสั่งสมอภัยตาย ปฏิปทาคุณความดี ความชำนาญ ความสามารถในการชำระล้างกิเลสต่างๆ ๑๐ ประเภท ให้เต็ม

(อ้างอิง : ^๑ พจนานุกรมศัพท์วิเคราะห์ พระมหาโพธิวงศาจารย์ ; ^๒ จุฬชาติปจฺจยโชติก)

คนดีที่โลกต้องการ

คนดีที่ ประเสริฐจริง ไม่ลืมหลอก
ไม่กลับกลอก จากต่อหน้า มาลับหลัง
พูดสิ่งใด ทำสิ่งนั้น ใจจริงจัง
ทำสิ่งใด พูดดัง สิ่งตามมา

ไม่เห็นแก่ ประโยชน์ โภชน์ผลตัว
ไม่เมาเมัว อัดตา บำบัดเทา
ไม่เกียจคร้าน งานเกื้อกูล มวลประชา
ไม่ผลาญพรำ ทรัพย์ยา กรส่วนรวม

ไม่ทอดลอย คอยสร้าง สิ่งควรเหมาะสม
ไม่หยะเหยาะ เผลวไหล ใ้ทะเลทลวม
ไม่พูดจา เถลาระนทะเล และกำกวม
ไม่ทำชั่ว ท่วมทับ ลับในใจ

มากันเถิด มาเป็น เช่นคนดี
มาเริ่มที่ ตัวเรา เอาใจใส่
มาสร้างคุณ จิตอาสา กล่าวขณใจ
มาฝึกให้ เสียสละ ละตัวตน

ไม่หวังผล ตลโลกีย์ โลกธรรม
ไม่เพ้อพรำ รำพึงถึง สวรรค์ผล
หวังประโยชน์ ล้างกิเลสมาร สันดานตน
หวังมรรคผล กับช่วยชน พันทุกขภัย

บุญญวิโส

พระพุทธรูปสำคัญ

พระพุทธรูปนวราชบพิตร จากพระราชดำริ เพื่อชาวไทย

ผู้เขียนได้มีโอกาสกราบบูชาพระพุทธรูปนวราชบพิตร ที่ห้องทำงานผู้ว่าราชการจังหวัดตาก คุณเจริญฤทธิ์ สงวนสัตย์ เมื่อวันที่ ๑๙ ต.ค. ๒๕๕๙ นับว่าเป็นบุญยิ่งนัก เพราะพระพุทธรูปองค์นี้มีประวัติการสร้าง เป็นที่น่าอัศจรรย์ คือเกิดจากพระราชดำริในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช โดยตรง เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๙ แล้วทรงมอบให้เป็นพระพุทธรูปประจำจังหวัดทั่วประเทศ

การที่ผมมีโอกาสบูชา ก็เนื่องจากได้ร่วมเดินทางไปกับคณะของคุณเกษม มุลจันทร์ อดีตรองอธิบดีกรมคุมประพฤติ ปัจจุบันเป็นผู้ช่วยเลขาธิการสถาบันโพธิคยาวิชชาลัย ๙๘๐ ที่เป็นองค์กรส่งเสริมพระพุทธศาสนา ซึ่งคุณเกษมกับท่านผู้ว่าราชการจังหวัดตากนั้นรู้จักกันดี เมื่อคณะจะเดินทางไปเมียนมา โดยรถยนต์ผ่านด่านแม่สอด จึงแวะคารวะ และแจ้งโครงการธรรมยาตราให้ผู้ว่าราชการจังหวัดทราบด้วย

การไปเมียนมาของคณะคุณเกษมเพื่อสำรวจเส้นทางที่สถาบันโพธิคยา จะนิมนต์พระสงฆ์ ๕ ประเทศ ญัตติโยมและสื่อมวลชนรวมกัน ๑๐๐ กว่าชีวิต เดินทางธรรมยาตราเพื่อสร้างมิตรสัมพันธ์ระหว่างประเทศ โดยมีพระพุทธศาสนาเป็นแกน ในระหว่างวันที่ ๑๐ - ๒๔ มี.ค. ๒๕๖๐ ซึ่งท่านผู้ว่าฯ รับปากจะสนับสนุนเต็มที่

ในห้องท่านผู้ว่าฯ นั้น มีห้องพระเป็นสัดส่วน ผู้เขียนจึงได้ไหว้พระและเห็นพุทธลักษณะพระพุทธรูปนวราชบพิตรที่โต๊ะบูชาที่จิตใจที่ได้กราบ เพราะชาวบ้านอย่างเราหาโอกาสยาก

ข้อมูลจากหนังสือองค์พุทธมามกะได้กล่าวถึงพระพุทธรูปนวราชบพิตรว่า เป็นพระพุทธรูปปางมารวิชัย หน้าตักกว้าง ๒๓ ซม. สูง ๔๐ ซม. พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระราชดำริที่จะให้สร้างขึ้นเพื่อประดิษฐานไว้ ณ จังหวัดต่างๆ ทุกจังหวัดทั่วประเทศ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๙ และได้ทรง

พระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ **คุณไพฑูรย์ เมืองสมบูรณ์** ข้าราชการกองหัตถศิลป์ กรมศิลปากร เข้ามาปั้นพระพุทธรูปภูมินันท์ในพระราชฐาน ณ พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน และได้ทรงตรวจพระพุทธรูปลักษณะของพระพุทธรูปภูมินันท์จนเป็นที่พอพระราชหฤทัยแล้ว จึงได้โปรดเกล้าฯ ให้นายช่างเททองหล่อพระพุทธรูปนั้น เมื่อวันที่ ๒๘ เม.ย. ๒๕๐๙ และได้โปรดเกล้าฯ ให้ขนานพระนามพระพุทธรูปนั้นว่า **“พระพุทธรูปนวราชบพิตร”**

ที่ฐานบัวหางของพระพุทธรูปนวราชบพิตรนั้น ได้ทรงบรรจุพระพุทธรูปพิมพ์ไว้ ๑ องค์ พระพุทธรูปพิมพ์นี้ (สมเด็จพระจิตรลดาร) พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ได้ทรงสร้างขึ้นด้วยพระหัตถ์ ประกอบด้วย ผงศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ ทั้งในส่วนพระองค์และจากจังหวัดต่างๆ ทุกจังหวัด

พระพุทธรูปนวราชบพิตรนั้น นอกจากจะเป็นนิมิตหมายแห่งคุณพระรัตนตรัย อันเป็นที่เคารพบูชาอันสูงสุดแห่งพุทธศาสนิกชนทั่วไป แล้วยังเป็นนิมิตหมายแห่งความผูกพัน เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันระหว่างองค์พระมหากษัตริราชกับบรรดาพสกนิกรของพระองค์ในทุกจังหวัดทั่วราชอาณาจักร และพระพุทธรูปพิมพ์ซึ่งได้บรรจุไว้ที่ฐานบัวหางขึ้น ก็ประกอบด้วย วัตถุประสงค์สิทธิ์ต่างๆ อันศาสนิกชนทั่วราชอาณาจักรได้ปฏิบัติบูชา สืบเนื่องกันมาเป็นเวลาช้านาน

พระพุทธรูปนวราชบพิตร จึงเป็นพระพุทธรูปที่สำคัญยิ่งองค์หนึ่งในรัชการปัจจุบัน สำนักพระราชวังจึงเห็นควรวางระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับพระพุทธรูปนวราชบพิตร เมื่อวันที่ ๒๐ มี.ค. ๒๕๑๐ ดังนี้

๑. เมื่อจังหวัดใดได้รับพระราชทานไปแล้ว ให้ประดิษฐานพระพุทธรูปนั้นไว้ ณ ที่อันควร ในศาลากลางจังหวัด

๒. เมื่อทางจังหวัดมีงานพิธีใดๆ ซึ่งต้องตั้งที่บูชาพระรัตนตรัยก็ให้อัญเชิญพระพุทธรูปมาประดิษฐานเป็นพระบูชาในพิธีนั้นๆ ทั้งนี้ยกเว้นพิธีที่กระทำในโบสถ์ วิหาร หรือปูชนียสถานใดๆ ซึ่งมีพระประธานหรือมีปูชนียวัตถุอื่นใดเป็นประธานอยู่แล้ว และยกเว้นพิธีซึ่งต้องใช้พระพุทธรูปอื่นเป็นประธานโดยเฉพาะ เช่น พระพุทธคันธารราษฎร์

๓. เมื่อเสด็จพระราชดำเนินไปยังจังหวัดเพื่อทรงเป็นประธานในพระราชพิธี หรือพิธีทางจังหวัดก็ดี ก็ให้ทางจังหวัดอัญเชิญพระพุทธรูปมาประดิษฐานเป็นพระประธานในพระราชพิธีนั้นๆ ทุกครั้ง หากพระราชพิธีหรือพิธีนั้นๆ กระทำในพระอารามหรือในปูชนียสถาน ซึ่งมีพระประธานหรือปูชนียวัตถุอื่นใดเป็นประธานอยู่แล้ว ก็ให้อัญเชิญพระพุทธรูปมาประดิษฐาน ณ ที่บูชาเป็นต่างหากอีกที่หนึ่ง เพื่อทรงนมัสการ

๔. เมื่อเสด็จพระราชดำเนินไปทรงประกอบพระราชกรณียกิจ ณ จังหวัด ให้ทางจังหวัดอัญเชิญพระพุทธรูปมาประดิษฐานไว้ ณ ที่บูชา เพื่อทรงนมัสการในพลับพลาหรือที่ประทับซึ่งได้จัดไว้ในกรณีนี้ หากท้องที่ที่เสด็จพระราชดำเนินนั้นห่างไกลจากศาลากลางจังหวัด และเป็นที่ยุทธกันดารไม่สะดวกแก่การคมนาคม หรือการเสด็จพระราชดำเนินนั้นเป็นการรีบด่วนหรือเพียงเป็นการเสด็จพระราชดำเนินผ่าน ทางจังหวัดจะพิจารณาให้งดเสียก็ได้ ตามแต่จะเห็นควร

๕. เมื่อเสด็จพระราชดำเนินไปประทับ-แรม ณ จังหวัด ให้ทางจังหวัดอัญเชิญพระพุทธรูปมาประดิษฐานไว้ ณ ที่บูชา ในพลับพลาหรือในที่ประทับ ตลอดเวลาที่ประทับแรมอยู่ และให้อัญเชิญกลับไปยังศาลากลางเมื่อเสด็จพระราชดำเนินกลับแล้ว ในการนี้ให้กองมหาดเล็กปฏิบัติเช่นเดียวกับระเบียบแบบแผนที่มีอยู่แล้ว เกี่ยวกับพระชัย-นวโลหะประจำรัชกาล

๖. หากทางจังหวัดเห็นสมควร จะอัญเชิญพระพุทธรูปมาประดิษฐานออกเพื่อให้ประชาชนได้นมัสการบูชาในงานเทศกาลใดๆ ก็ให้กระทำได้ ตามแต่จะเห็นสมควร

อนึ่ง การปิดทองที่องค์พระพุทธรูปนั้น อาจทำให้พระพุทธรูปเสียความงามไปบ้าง ถ้าหากทางจังหวัด จะประดิษฐานพระพุทธรูปมาประดิษฐานบนฐาน ซึ่งทำด้วยวัตถุอันอาจปิดทองได้อีกชั้นหนึ่งให้ประชาชนได้ปิดทองได้ ก็จะเป็นการเหมาะสมยิ่งขึ้น

การได้กราบบูชาพระพุทธรูปมาประดิษฐานที่ เป็นพระราชดำรินั้น นับว่าเป็นบุญยิ่งนัก

ที่มา : นสพ.ไทยโพสต์

ฉบับวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๙ โดย ส.ส.ต

“นายอินทร์ ผู้ปิดทองหลังพระ” ที่มาของเจมส์ บอนด์! กับทวิซซี่ส์ ที่มีชื่อไทยพิสดารสุดๆ

เป็นที่ทราบโดยทั่วกันว่าพระอัจฉริยภาพอีกประการหนึ่งของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๙ คือ พระราชนิพนธ์หรือถ้าพูดอย่างเข้าใจโดยง่ายก็คือ การเขียนหนังสือ นอกเหนือไปจากพระราชนิพนธ์ที่ทำให้คนไทยได้สัมผัสกับพระอัจฉริยภาพด้านการประพันธ์ ทั้งเรื่อง “พระมหาชนก” “เรื่องทองแดง” ตลอดจน “เมื่อข้าพเจ้าจากสยามสู่สวีทเซอร์แลนด์” ในหลวงรัชกาลที่ ๙ ยังได้ทรงแปลและเรียบเรียงบทความอีกจำนวนหนึ่ง ซึ่งยังคุณค่าทางความคิดให้เกิดแก่ผู้ที่ได้อ่าน

และหากจะกล่าวถึงพระอัจฉริยภาพของพระองค์ในด้านนี้แล้วไซ้ “งานแปล” หรือ “พระราชนิพนธ์แปล” ก็แสดงให้เห็นถึงความล้ำเลิศในด้านภาษาของพระองค์อย่างยิ่งยวด โดยหนังสือพระราชนิพนธ์แปล ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๙ ซึ่งจักนำมากล่าวถึงในที่นี้ มีอยู่ ๒ เรื่องด้วยกัน ประกอบไปด้วย “นายอินทร์ ผู้ปิดทองหลังพระ” และ “ติโต” (เล่มนี้เสนอเรื่องแรก)

๑. นายอินทร์ ผู้ปิดทองหลังพระ เรื่องราวของสายลับระดับโลก

เกือบ ๔๐ ปีที่ผ่านมา ... ขณะทรงปฏิบัติพระราชกรณียกิจ เพื่อดูแลสุขทุกข์ของอาณาประชาราษฎร์ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ทรงใช้เวลาส่วนหนึ่งเพื่อถ่ายทอดวรรณกรรมภาษาต่างประเทศ ซึ่งถือว่าเป็นผลงานที่ยิ่งใหญ่เรื่องหนึ่ง นั่นก็คือ “นายอินทร์ ผู้ปิดทองหลังพระ” โดยพระองค์ทรงเริ่มแปลงานเขียนชิ้นนี้ ตั้งแต่วันที่ ๒๐ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๒๐ และวันเวลาก็ล่วงผ่านไปยาวนานอีกประมาณ ๓ ปี นั่นคือเมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๒๓ ด้วยพระราชวิริยะอุตสาหะ จึงสำเร็จเป็นหนังสือแปลหนึ่งเล่มให้คนไทยได้อ่านกันในฉบับภาษาไทย ในชื่อ ... “นายอินทร์ ผู้ปิดทองหลังพระ”

“นายอินทร์ ผู้ปิดทองหลังพระ” พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงแปลมาจากหนังสือต้นฉบับภาษาอังกฤษที่มีชื่อว่า “A Man Called Intrepid” ซึ่งเป็นผลงานที่มีความสลับซับซ้อนในด้านเนื้อหาอย่างมาก เนื่องจากเป็นเรื่องราวที่อิงอยู่กับความเป็นจริงทางประวัติศาสตร์ โดยผู้เขียนนั้นเขียนขึ้นมาจากเรื่องจริงในสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง ความยากในการแปลจึงแทบเท่าทวีคูณ และวันเวลากว่าสามปีที่พระองค์ทรงใช้ในการแปล จึงมีอาจกล่าวเป็นอย่างอื่นไปได้ นอกเสียจากว่า นี่คือพระวิริยะแห่งมหाराชา

โดยหลักใหญ่เนื้อหาใจความ “A Man Called Intrepid” บอกเล่าเรื่องราวของ

สายลับหน่วยจารกรรมข่าวกรองที่เสี่ยงชีวิต เพื่อปฏิบัติการใต้ดิน ต่อต้านฮิตเลอร์และนาซี ในสมัยสงครามโลกครั้งที่สองเขียนขึ้นโดยนาย วิลเลียม สตีเวนสัน (William Henry Stevenson) นักข่าวและนักเขียนสายเลือดอังกฤษ ซึ่งเกิดในประเทศแคนาดา เขาเขียน “A Man Called Intrepid” เพื่อถ่ายทอดประวัติชีวิตของ นายวิลเลียม สตีเฟนสัน (Sir William Samuel Stephenson) ผู้เป็นทั้งทหาร, นักบิน, นักธุรกิจ, นักลงทุน, ตัวแทนอาวุโสแห่งหน่วยข่าวกรอง สหราชอาณาจักร ในแถบประเทศในภาคพื้น ตะวันตกทั้งหมด ระหว่างช่วงสงครามโลก ครั้งที่ ๒ และบทบาทที่ส่งให้เขาโดดเด่นเป็นที่กล่าวขานมาจนทุกวันนี้ก็คือการเป็นสายลับ ผู้ได้ฉายาเพื่อเป็นรหัสลับในการปฏิบัติงานว่า “Intrepid” อันเป็นหนึ่งในวลีที่มาของชื่อหนังสือ คำศัพท์ “Intrepid” นั้นแปลตรงตัวว่า “ผู้กล้าหาญ” ...

ถ้อยคำต่อไปนี้ นำมาจากบทความ ชิ้นสำคัญซึ่งเขียนโดยผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมเกียรติ อ่อนวิมล ที่อธิบายไว้ได้ น่าสนใจมาก เกี่ยวกับพระอัจฉริยภาพด้าน ภาษาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งทรง ทำให้สิ่งที่ยากต่อการเข้าใจ กลายเป็นเรื่อง ที่เข้าใจได้โดยง่าย

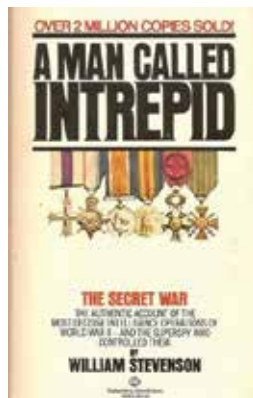
... “คำว่า “Intrepid” พระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดช ทรงแปลว่า “นายอินทร์”

“เพียงแค่เริ่มแปลชื่อ Intrepid เป็น “นายอินทร์” ก็สะท้อนพระอัจฉริยภาพสอง ประการแล้ว เพราะหากเป็นนักแปลอาชีพทั่วไป ก็จะต้องแปลตรงตัวว่า “บุรุษผู้ชื่อว่า นายกล้าหาญ” หรือไม่ก็ “ชายคนนั้นชื่อ Intrepid”

“พระอัจฉริยภาพประการที่หนึ่ง คือความ มั่นใจเด็ดเดี่ยวที่จะไม่แปลตามตัวอักษร แต่จะ ทรงแปลตามที่ควรจะเข้าใจในความหมายของคำ และความหมายที่แฝงอยู่ในคำ เพราะ Intrepid เป็นชื่อโค้ดปลอมตัวของสายลับหัวหน้า เครือข่ายจารกรรมของอังกฤษ ในบทที่ ๑๖ ของ A Man Called Intrepid อันเป็นตอนที่ อธิบายที่มาของชื่อ Intrepid ต้นฉบับเขียนว่า

“The manoeuvre which brings an ally into the field is as serviceable as that which wins a great battle,” Churchill had written in his autobiographical account of World War I. As prime minister in the second, he added that the man to bring in the Americans must be fearless. He paused, “Dauntless?” He searched for the right word while Stephenson waited. “you must be—intrepid!”

พระเจ้าอยู่หัวทรงแปลดังนี้ “อุปนิสัย ที่ช่วยชักนำให้สัมพันธมิตรลงสนามร่วมรบ มีความสำคัญพอๆ กับยุทธวิธีที่น่าชัยชนะใน ยุทธการครั้งใหญ่” นี่เป็นข้อเขียนของเซอร์ซิลล์ ในอัตชีวประวัติตอนสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ในฐานะนายกรัฐมนตรีตอนสงครามโลกครั้งที่ ๒

เขาเพิ่มเติมข้อความว่า บุรุษที่จะชักนำพวกอเมริกันจะต้องเป็นคนไม่รู้จักกลัว เขาหยุดตรงครู่หนึ่ง “จะเป็นเหยี่ยวหาญดีไหม” เขาความหาคำที่จะเหมาะ สตีเฟนสันได้แต่คอย “คุณต้องเป็น – นายอินทร์ผู้ปิดทองหลังพระ!”

แล้วพระองค์ก็ทรงอธิบายความหมายเพิ่มเติมใส่ไว้ในวงเล็บ สำหรับผู้อ่านชาวไทย เพื่อความเข้าใจในตัวชื่อนาย “Intrepid” หรือชื่อจริง “วิลเลียม สตีเฟนสัน” (William Stephenson) หัวหน้าเครือข่ายจารกรรมข่าวกรองของเซอร์ซิล (วินสตัน เซอร์ซิล) “(Intrepid – ไม่รู้จักกลัว ไม่รู้จักหวาด กล้าหาญแต่ไม่เหยี่ยว ลู่ศัตรูทั้งภายในภายนอกอย่างไม่ท้อถอย ไม่น้อยใจ ไม่หยุดยั้ง รุกกรันฟันฝ่า...)”

การแปลชื่อ Intrepid เป็น “นายอินทร์” ก็เป็นการอิงคำภาษาอังกฤษเดิมที่สะกด “INTREPID” พยางค์แรก อ่านได้คล้ายชื่อ “พระอินทร์” หรือ “นายอินทร์” ที่มี “ท-ร์” (ท-ร-การ์นต์) ขณะที่คำว่า “ผู้ปิดทองหลังพระ” พยางค์หลัง PID ออกเสียงว่า “ปิด” ได้ในภาษาไทย และสามารถให้อรรถาธิบายได้ว่า “เป็นผู้ปิดทองหลังพระ” อิงคำว่า “PID” ในภาษาอังกฤษ โดยดึงเอาความหมายในภาษาไทยออกมาได้

นี่เป็นพระอัจฉริยภาพอีกอย่างหนึ่งในด้านพระราชอารมณืชั้นเชิงวรรณศิลป์ที่ทำให้การแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยได้ทั้งเนื้อหาความหมายที่ถูกต้องลึกซึ้ง และได้อารมณืชั้นที่อ่านได้อย่างสนุกสนาน เพราะสำนวนไทยที่ว่า “ปิดทองหลังพระ” นั่นคือชีวิตจริงของสายลับที่มีสมญานามว่า “INTREPID” หรือ “นายอินทร์” สายลับทุกคนที่ร่วมงานจารกรรมในสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง เมื่อ

ทำแล้วต้องปกปิดเป็นความลับ ไม่บอกใครให้ทราบถึงวีรกรรมทั้งหมด ไม่ต้องการคำสรรเสริญเยินยอใดๆ ทั้งสิ้น

“Intrepid ทุกคน ล้วนเป็นนายอินทร์ ผู้ปิดทองหลังพระ เช่นเดียวกับ William Stephenson Intrepid ผู้เป็นหัวหน้า ถ้าไม่มีหนังสือที่เปิดเผยข้อมูลลับเรื่อง A Man Called Intrepid ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงแปล และให้ชื่อว่า “นายอินทร์ ผู้ปิดทองหลังพระ” ก็คงไม่มีใครทราบความจริงอันเป็นความลับ ตั้งแต่สมัยสงครามโลกครั้งที่สอง” ...

ดร.สมเกียรติ อ่อนวิมล ยังได้กล่าวไว้ในข้อเขียนขึ้นดังกล่าวว่า หัวใจสำคัญของเรื่อง “นายอินทร์ ผู้ปิดทองหลังพระ” นั่นคือเรื่องของคนดีที่เสียสละเพื่อชาติ

“นอกจากจะได้ความรู้ ข้อมูลลับสุดยอด ยามสงคราม และความตื่นตัวที่ได้จากเรื่องจริงที่ยิ่งกว่านิยายแล้ว ผู้อ่านชาวไทยจะต้องหาคำตอบให้ได้ว่า นายอินทร์ ผู้ปิดทองหลังพระ นั้นสำคัญสำหรับพระเจ้าอยู่หัว และความสำคัญนั้นย่อมเป็นสิ่งพิเศษนิกรของพระองค์ ฟังต้องทราบ หากพระองค์จะอ่านและทรงรับประโยชน์จากเรื่องชื่อนายอินทร์แต่เพียงอย่างเดียว เวลาอ่านวันเดี๋ยวก็นคงพอเพียง การที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงแปลเป็นภาษาไทยนั้น ก็เพื่อให้พลกนิกรของพระองค์ได้ร่วมอ่านหาความรู้ รับความประทับใจไปด้วย”

A Man Called Intrepid หรือ “นายอินทร์ ผู้ปิดทองหลังพระ” ในฉบับพระราชนิพนธ์แปลในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวนั้นเคยได้รับการถ่ายทอดในรูปแบบทีวีซีรีส์ในชื่อเดียวกับชื่อหนังสือ เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๒๒ (คริสต์ศักราช ๑๙๗๙) และมีดาราน

นาย Intrepid หรือชื่อจริง วิลเลียม สตีเฟนสัน (William Strphenson) หัวหน้าเครื่องช่วยการกรรรม ข้าราชการของเซอร์ซิล (วินสตัน เชอร์ชิล)

เดวิด นิเวน ผู้เคยเล่นเป็นเจมส์ บอนด์ ภาค Casino Royale ปี ค.ศ.1969 ก็ได้รับ บทเด่น แสดงเป็น “วิลเลียม สตีเฟนสัน” ในเรื่อง A Man Called Intrepid

หญิงชื่อดังขวัญใจคนทั่วโลกรวมทั้งชาวไทย ในยุคนั้นอย่าง “บาร์บารา เฮอร์ชี” ร่วมแสดง ด้วย อีกทั้งดาราดำฝ่ายชายอย่างไมเคิล ยอร์ค ในยุคนั้นก็ถือว่าฮอตไฉ่ย่อย

และอาจเป็นเพราะความนิยมในตัวดารานักแสดงเช่นนั้น เมืองไทยเราจึงมีการนำซีรีส์เรื่องดังกล่าวเข้ามาฉายในโรงภาพยนตร์ เป็นฉบับตัดต่อให้เหมาะสมกับเวลาฉายในโรง (จากต้นฉบับที่มีความยาวถึง ๖ ชั่วโมง ตัดเหลือ ๒ ชั่วโมง ๑๐ นาที แต่ก็ยังเป็นฉบับตัดต่อที่ได้รับกระแสวิจารณ์ไม่ตื้นัก โดยเฉพาะในต่างประเทศ) แต่ที่น่าตื่นเต้นเหนือยิ่งกว่าสิ่งใดก็คือชื่อในภาษาไทยของซีรีส์ตัดฉายโรงหนังเรื่องดังกล่าว ตั้งชื่อได้ฉูดฉาดฉูดฉาดมากว่า “สัตว์สาวเดนสงคราม” พร้อมกับคำโปรยบนใบปิด “ใช้ผู้หญิงสวยไปล้างความลับนาซี เผอิญมันไม่ต้องการความสวยของเธอ !” ก็เป็นที่ตื่นเต้นฮือฮากันไปตามสมควร

นอกเหนือไปจากนั้นเรื่องราวของ วิลเลียม สตีเฟนสัน ซึ่งเป็นที่มาของหนังสือ และซีรีส์ตั้งเรื่องนี้ ว่ากันว่ายังเป็นรากฐานที่มามีสำคัญประการหนึ่ง ของการออกแบบคาแร็กเตอร์ให้กับตัวละครสายลับยอดนิยามตลอดกาลอย่าง “เจมส์ บอนด์” โดยที่ “เอียน เฟลมมิง” นักเขียนผู้ให้กำเนิดตัวละครตัวนี้ขึ้นมา ก็เคยได้กล่าวเอาไว้ว่าเรื่อง

ราวและตัวละครของเจมส์ บอนด์นั้นได้รับแรงบันดาลใจมาจากสายลับตัวจริง และหนึ่งในนั้นก็คือ “วิลเลียม สตีเฟนสัน” ผู้นี้ อย่างที่ เอียน เฟลมมิง พูดไว้ อย่างน้อยหนึ่งครั้ง ว่า

“เจมส์ บอนด์ นั้นก็เพียงแค่เรื่องราวของสายลับที่เพิ่มเติมความโรแมนติกเข้าไป อย่างนั่นเองแหละ ส่วนสายลับจริงๆ นั้นคงต้องยกให้วิลเลียม สตีเฟนสัน”

แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม “นายอินทร์ ผู้ปิดทองหลังพระ” คือวรรณกรรมในพระราชนิพนธ์แปลที่ตราตรึงความรู้สึกของผู้อ่านชาวไทย ไม่เพียงแต่ในแง่ของเนื้อหาเรื่องราวเพราะสิ่งที่ยิ่งใหญ่ยิ่งกว่านั้นก็คือเพราะพระมหากษัตริย์คุณอย่างสิ้นพัน ซึ่งเกิดจากพระวิริยะอุตสาหะของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๙ ทำให้เราได้รับรู้เรื่องราวดีๆ ที่ประทับใจ ที่อยู่อีกซีกโลกของภาษาอันแสนไกล ...

ที่มา : คอลัมน์ Super บันเทิง นสพ. ผู้จัดการ ฉบับวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ โดย อภินันท์ บุญเรืองพะเนา

สารธรรม

เรื่องเล่าจาก

บทสนทนาธรรม ในหลวง กับ หลวงปู่ดูลย์ อตุโล

ในฐานะพุทธมามกะ พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มหิตลาธิเบศรรามาธิบดี จักรีนฤพดินทร สยามินทราธิราช บรมนาถบพิตร ได้ชื่อว่าทรงศึกษาพระธรรมทั้งปริยัติและปฏิบัติจนแตกฉาน ซึ่งจะเห็นได้จากการเยี่ยมสักการะและสนทนาธรรมกับพระอริยสงฆ์หลายรูป ในยามที่เสด็จพระราชดำเนินไปยังที่ต่างๆ

ในความทรงจำของพระราชวรคุณ หรือ หลวงปู่โพธิ์ เจ้าอาวาสวัดบูรพาราม อ.เมือง จ.สุรินทร์ รูปปัจจุบัน ซึ่งเคยทำหน้าที่พระเลขาฯ ของ พระราชวุฒาจารย์ หรือหลวงปู่ดูลย์ อตุโล อดีตเจ้าอาวาสวัดบูรพาราม ซึ่งเป็นพระอริยสงฆ์ ที่ประชาชนในแถบอีสานใต้ให้ความเคารพศรัทธา ได้เล่าถึงครั้งที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช เสด็จพระราชดำเนินไปทรงเยี่ยมหลวงปู่ดูลย์ เมื่อวันที่ ๑๘ ธ.ค. ๒๕๒๒

ในครั้งนั้นในหลวงภูมิพลเสด็จพระราชดำเนินเป็นการส่วนพระองค์ พร้อมด้วยสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ เจ้าฟ้ามหาวชิราลงกรณ สยามมกุฎราชกุมาร สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี พระเจ้าวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าโสมสวลี พระวรราชา (พระยศในขณะนั้น) และพระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา

“ผลกนิกรที่ทราบข่าวว่าพระเจ้าอยู่หัวเสด็จฯ มา ต่างตื่นตื่นและมากันที่วัดเป็นจำนวนมาก แม้ว่าการเสด็จฯ ในครั้งนั้นจะเป็นการเสด็จส่วนพระองค์”

หลวงปู่โพธิ์ เล่าว่า หลังจากมีพระราชปฏิสันถารถึงสุขภาพพลานามัยของหลวงปู่แล้ว พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงอาราธนาให้หลวงปู่แสดงพระธรรมเทศนาและทรงบันทึกเทปไว้ด้วย เมื่อหลวงปู่แสดงพระธรรมเทศนาย่อๆ ถวายจบแล้ว พระบาทสมเด็จพระปรมินทร

มหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงสนทนาธรรมะข้ออื่นๆ พอสมควรแก่เวลา แล้วทรงถวายจตุปัจจัยแก่หลวงปู่ แล้วก็เสด็จพระราชดำเนินกลับ

หลวงปู่โพธิ์ เล่าว่า หัวข้อสนทนาธรรมะระหว่างในหลวงภูมิพลและหลวงปู่ดูลย์ในครั้งนั้น คือทรงถามเรื่องการสละกิเลส หลวงปู่ท่านถวายวิสัชนาว่า กิเลสเกิดขึ้นที่จิต กิเลสใดเกิดขึ้นมาก่อนให้ละข้อนั้นก่อน จากนั้นได้สนทนาธรรมะในเรื่องต่างๆ จนกระทั่งก่อนจะเสด็จฯ กลับได้ดำริกับหลวงปู่ ให้หลวงปู่ดำรงชั้นธัมมอยู่เป็นเวลานานเป็นร้อยๆ ปี เพื่อประโยชน์สุขของพลเมือง หลวงปู่ตอบไปว่า แล้วแต่สังขาร ก็เป็นไปตามธรรมดา

“พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ท่านทรงกราบไหว้พระอริยสงฆ์ในหลายพื้นที่ ซึ่งพระราชจริยวัตรของพระองค์ท่าน ทรงสนพระทัยในเรื่องธรรมะปฏิบัติ และทรงแสวงหาครูบาอาจารย์ฝ่ายกัมมัฏฐาน ผู้มีความละเอียดอ่อนในกระแสธรรมหลายองค์ แสดงให้เห็นว่าตลอดพระชนมชีพพระองค์

ท่านมีความซาบซึ้งในคุณธรรม หรือในกระแสธรรมต่างๆ จากพระราชดำรัส ณ ที่ใดที่หนึ่ง เหมือนนพรัตน์ที่เจียรไนเสร็จแล้ว มีคุณค่าแก่การเชื่อถือ และปฏิบัติตามเป็นอย่างยิ่ง เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงเป็นผู้แตกฉาน ทั้งฝ่ายปริยัติ ปฏิบัติ หรือข้ออรรถข้อธรรม เข้าใจหลักลึกซึ้งอย่างแท้จริง จากการศึกษาพระทัย หรือฟังครูบาอาจารย์มาตลอดระยะเวลาที่พระองค์ทรงพระชนม์ชีพอยู่ ซึ่งเรากียอมรับว่าพระองค์ทรงซาบซึ้ง แยกฉานทั้งทางโลกและทางธรรม หรือทางปริยัติ ปฏิบัติเป็นอย่างยิ่ง หาได้ยาก” หลวงปู่โพธิ์เล่าถึงความแตกฉานเข้าใจในธรรมของในหลวงภูมิพล ซึ่งเป็นที่ประจักษ์จากการได้ฟังการสนทนาธรรมกับหลวงปู่ดูลย์

หลวงปู่ดูลย์ นั้นได้รับการยอมรับจากสาธุชนทั้งหลายว่าเป็นพระอริยสงฆ์ที่หาได้ยากยิ่งรูปหนึ่ง เป็นชาว จ.สุรินทร์ สอบได้นักธรรมชั้นตรีเป็นรุ่นแรกของ จ.อุบลราชธานี และได้ศึกษาบาลีไวยากรณ์ (มูลกัจจายน์) จนสามารถแปลพระธรรมบทได้ เนื่องจากวัดสุทัศน์ สถานที่ศึกษาใน จ.อุบลราชธานี เป็นวัดที่อยู่ในสังกัดธรรมยุติกนิกาย หลวงปู่ดูลย์จึงได้ขอญัตติเป็นธรรมยุติกนิกายในปี ๒๕๖๑

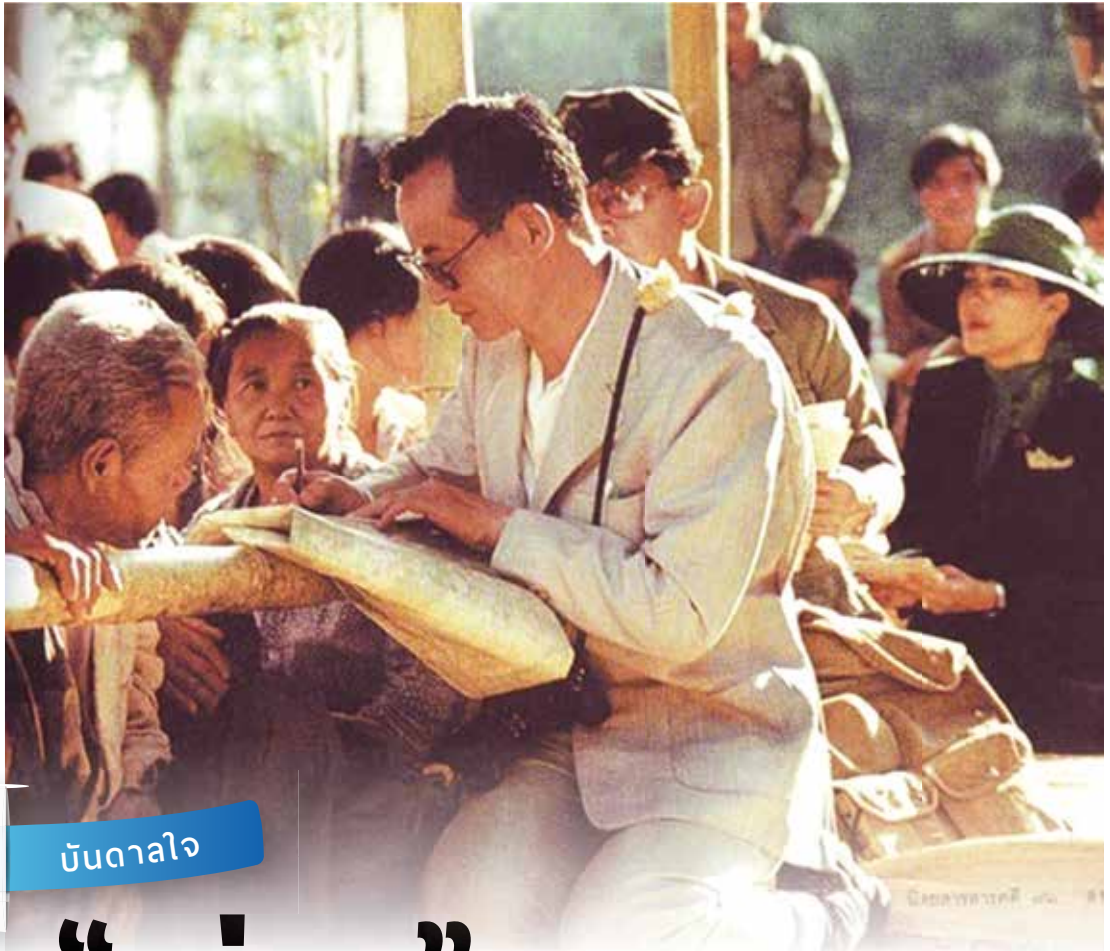
ในพรรษาต่อมา หลวงปู่ดูลย์ได้มีโอกาสพบ **พระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต** พระอริยสงฆ์สายวิปัสสนาธุระ เมื่อได้ฟังธรรมเพียงครั้งเดียวจากพระอาจารย์มั่นก็เกิดความอัศจรรย์ใจ จึงได้เลิกศึกษาพระปริยัติ แล้วออกธุดงค์ตามพระอาจารย์มั่นไปยังที่ต่างๆ หลายแห่ง จึงนับได้ว่าหลวงปู่ดูลย์เป็นศิษย์พระอาจารย์มั่นในสมัยแรก ต่อมาเจ้าคณะมณฑลนครราชสีมาขอให้หลวงปู่ดูลย์กลับ จ.สุรินทร์ เพื่อบูรณะวัด

บูรพาราม หลวงปู่จึงจำต้องระงับกิจธุดงค์ และเริ่มงานบูรณะตามที่ได้รับมอบหมาย หลวงปู่ได้อุทิศชีวิตเพื่อพระศาสนาอย่างแท้จริง

หลวงปู่โพธิ์เล่าอีกว่า พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช เสด็จฯ มาพบหลวงปู่ดูลย์เป็นครั้งที่ ๒ เมื่อครั้งหลวงปู่อาพาธเข้ารับการรักษาตัวที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๕ มี.ค. ๒๕๒๖ เสด็จฯ พร้อมด้วยสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เยี่ยมหลวงปู่ ทรงสนพระทัยไต่ถามอาการของหลวงปู่ด้วยพระปรีวิตก เกรงว่าหลวงปู่จะไม่ปลอดภัยในครั้งนั้น เมื่อทรงทราบว่าหลวงปู่มีอาการดีขึ้นมากแล้ว ก็ทรงคลายความเป็นห่วง ทรงสนทนากับหลวงปู่พอสมควรแก่เวลา ทรงถวายจตุปัจจัยไทยธรรมแก่หลวงปู่และพระภิกษุสามเณรตลอดจนศิษย์ที่อยู่รักษาพยาบาลโดยทั่วหน้ากัน แล้วจึงเสด็จฯ กลับและเสด็จฯ เยี่ยมอีกครั้งในวันที่ ๑๒ มี.ค. ๒๕๒๖

และครั้งสุดท้าย เสด็จฯ พร้อมด้วยสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ และพระบรมวงศานุวงศ์ เสด็จฯ พระราชทานเพลิงศพหลวงปู่ที่วนอุทยานเขาสวาย ต.นาบัว อ.เมือง จ.สุรินทร์ เมื่อวันที่ ๘ ก.ค. ๒๕๒๘

ไม่น่าแปลกใจเลยว่าเหตุใดศาสตร์พระราชาก็จะได้รับการยอมรับในระดับโลก นั่นเพราะเป็นศาสตร์ เป็นแนวทางอันก่อปรชขึ้นจากธรรม ที่ทรงศึกษาจนแตกฉานและประยุกต์มาเป็นแนวทางพระราชทานแก่ปวงพสกนิกร

บันดาลใจ

“พ่อ” ผู้พ่อเพียง

พระราชจริยาวัตรที่ปกิไยคอรูรั

พ่อที่ใช้ดินสอไม้จนสิ้นกุด และนำมวนกระดาษมาต่อเพื่อที่จะให้ใช้ต่อไปได้ พ่อที่รีดหลอดยาสีฟันจนบางราวกับกระดาษ เพื่อจะใช้ยาสีฟันจนถึงหยดสุดท้าย พ่อที่นำเรื่องความพอเพียงมาสอนให้ลูกๆ ทุกคน ยึดถือเป็นแนวทางในการดำรงชีวิต พ่อคนนี้คือ พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

พ่อผู้ทรงเป็นแบบอย่างให้การดำเนินชีวิตตามหลักพอเพียง ให้กับพสกนิกรชาวไทย มาตลอด ๗๐ ปี แห่งการครองราชย์

‘สมเด็จพระยา’ ผู้ปลูกฝังเรื่องความพอเพียง ความพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีจุดเริ่มต้นมาจากจากคำสอนของ สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชินี

บรมราชชนนี หรือ สมเด็จพระเจ้า ซึ่งการประหยัด อดออมไม่ฟุ่มเฟือยนั้น คือหนึ่งในวิธีการเลี้ยง พระโอรสและพระธิดาของสมเด็จพระเจ้า พระองค์ ทรงสอนลูกทุกพระองค์ให้รู้จักใช้เงินของขวัญ ที่จะได้เพียง ๒ วัน คือวันปีใหม่และวันคล้าย วันประสูติ หากอยากได้นอกเหนือจากนี้ต้อง เก็บเงินซื้อเอง หรือทรงได้รับอนุญาตให้หุนกัน หากสมเด็จพระเจ้าเป็นผู้ทรงซื้อให้ ก็จะทรงซื้อให้ก็ ต่อเมื่อ ต้องเป็นของที่ใช่ประโยชน์ได้

ครั้งยังทรงพระเยาว์ พระองค์ก็เริ่มมี พระราชอัยยาศัยโปรดการถ่ายภาพ กล้องถ่าย ภาพตัวแรกของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช คือกล้อง **Coronet Midget** สีเขียวปะดำ ของฝรั่งเศส ราคาเพียง ๒ ฟรังก์สวิส ซึ่งถือว่ามีราคาถูก เป็นสิ่งหนึ่ง ที่สมเด็จพระเจ้าพระราชทานให้

เมื่อทรงเจริญพระชนมพรรษาขึ้นมาก็คือ ทรงสนพระทัยทางด้านดนตรี พระองค์ทรงซื้อ แอ็กโซโฟนมือสองราคา ๓๐๐ ฟรังก์มาทรง หัดเล่น โดยใช้เงินสะสมส่วนพระองค์ครั้งหนึ่ง และอีกครั้งหนึ่งสมเด็จพระเจ้าเป็นผู้ออกให้เช่นกัน

อีกสิ่งหนึ่งที่ควบคู่กับความเป็นเด็กนั้นก็ คือของเล่น หากอยากได้ของเล่นอะไรต้องทรง เก็บเงินซื้อเอง หรือหุนค่าขนมกับพระเชษฐา

ในบางครั้งพระองค์ก็ทรงประดิษฐ์ของเล่นขึ้น เอง ทำให้พระองค์ทรงมีความคิดริเริ่มสร้าง- สรรค์มาตั้งแต่ทรงพระเยาว์ และฉายแวว พระอัจฉริยภาพด้านงานประดิษฐ์ เมื่อเจริญ พระชนมพรรษาขึ้น ก็ทรงนำมาต่อยอดเป็น โครงการช่วยเหลือประชาชนของพระองค์อีก มากมาย

ตัวอย่างสิ่งของที่พระองค์ทรงคิดค้นด้วย พระองค์เองคือ ทรงประดิษฐ์กังหันน้ำชัยพัฒนา ที่การหมุนน้ำให้น้ำได้รับออกซิเจนทำให้น้ำ ที่เน่าเสียคืนสู่สภาพเดิมและสามารถนำกลับ มาใช้ได้อีกครั้ง เป็นอีกหนึ่งโครงการที่สร้าง ประโยชน์ให้แก่ประเทศไทยได้อย่างมหาศาล

การที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหา ภูมิพลอดุลยเดชเป็นพระมหากษัตริย์ที่พอเพียง นั้น ก็เพราะทรงมีแบบอย่างที่ดีจากสมเด็จพระเจ้า เป็นผู้ชี้แนะ จากคำสอนเพียงไม่กี่คำของสมเด็จพระเจ้า ทำให้พระองค์ทรงนำมาแตกแขนงเกิดเป็นองค์ ความรู้ใหม่ๆ นอกจากการประหยัด อดออม และรู้จักคุณค่าของเงินที่สมเด็จพระเจ้าได้ปลูกฝัง แล้ว พระอัจฉริยภาพ และความคิดสร้างสรรค์ ในพระองค์เองยังเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด ที่ทำให้ ประเทศไทยสามารถพัฒนาไปได้อย่างยั่งยืน

ใช้ทุกอย่าง...อย่างคุ้มค่า

เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่า ของใช้ส่วนพระองค์ของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช แต่ละชิ้นนั้น พระองค์จะทรงใช้อย่างคุ้มค่า

ของใช้ส่วนพระองค์อีกชิ้นที่หลายคนคงคุ้นตากันดี คือหลอดยาสีฟันที่ถูกรีดจนแบนราบกับกระดาษ ซึ่งได้นำมาจัดแสดง ณ พิพิธภัณฑ์ในคณะทันตแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นหลอดยาสีฟันพระทนต์พระราชทาน ที่ทรงใช้อย่างคุ้มค่า นี่คือตัวอย่างหนึ่งของความประหยัดและความพอเพียงของพระองค์ที่แท้จริง

ในการทรงงาน พระองค์จะทรงใช้ดินสอไม้ที่มียางลบติดท้าย ในแต่ละปีพระองค์จะทรงเบิกดินสอเพียง ๑๒ แท่ง และจะทรงใช้เดือนละแท่งจนสั้นกุด และจะทรงใช้กระดาษมาฉีกต่อปลายดินสอให้ยาว เพื่อให้เขียนได้ถนัดมือจนกระทั่งหมดแท่ง แล้วจึงทิ้ง ส่วนเหตุผลที่พระองค์ใช้ดินสอในการทรงงานเป็นส่วนใหญ่ก็เพราะด้วยทรงเห็นว่าราคาถูกและผลิตได้ในประเทศ อีกทั้งเมื่อเขียนผิดก็ยังสามารถลบออกได้ง่าย

เวลาพระองค์เสด็จฯ เยี่ยมราษฎรในถิ่นทุรกันดาร สิ่งของที่พระองค์จะนำติดตัวไป

ด้วยนอกจากดินสอและกล้องถ่ายภาพแล้ว แผนที่ทรงงานก็เป็นสิ่งของอีกอย่างหนึ่งที่พระองค์ทรงใช้อย่างคุ้มค่า จนมีสภาพเปื่อยยุ่ยและถูกซ่อมแซมด้วยเทปกาวไปทั่วทั้งแผ่น แผนที่ซึ่งเพชบุ๊กว่า “Arnakorn Jarueksil” ได้โพสต์ภาพแผนที่ส่วนพระองค์ ที่เขามีโอกาสได้เห็นจากการเข้าไปเยี่ยมชมในกรมแผนที่ดังนี้

แผนที่ของพ่อ

วันนี้ได้มีโอกาสเข้าไปที่กรมแผนที่ มีอยู่มุมหนึ่งที่เราเห็นแล้วน้ำตาจะไหล เป็นมุมวิดิทัศน์เกี่ยวกับเรื่องพ่อ พ่อบอกเราไม่ได้ว่าแผนที่แต่ มันคือกำไรของประเทศชาติ เราไม่ทำก็ต้องไปจ้างเขา แผนที่ที่พ่อถือ เป็นสิ่งที่พ่อเขียนเองเดินเองแกเอง ถึงแม้จะถ่ายมาจากเครื่องบิน แต่พ่อก็ลงเดินสำรวจว่ามีความถูกต้องแค่ไหน แล้วก็กังวลกว่าจะถูกมากที่สุด สิ่งที่พ่อติดตัว กล้องถ่ายรูป ดินสอ และแผนที่ และวันนี้ผมก็ได้เห็นแผนที่ของพ่อเต็มๆ ทุกส่วนของแผนที่พ่อเต็มไปด้วยเทปกาว ใครจะรักเราเท่าพระองค์

“ทำไมพระราชาราชาท่านเดินไปในป่าเขา ท่านทรงห่วงใยคนที่เขาอยู่ห่างไกล ทำไมพระราชาราชาท่านถึงมีเหมื่อไหล ท่านทุ่มเทแรงกายทรงงานมาหลายปี ทำไมพระราชาราชาท่านถือแผนที่เอาไว้ ท่านอยากจะทำทรงเห็นเมืองไทยได้ทุกที่ เพราะอะไรพระราชาราชาท่านถึงต้องทำแบบนี้ ท่านอยากให้เราใช้ชีวิตที่เป็นสุข”

แผนที่ส่วนพระองค์นอกจากจะมีสภาพที่เปื่อยยุ่ยแล้ว ยังมีลายพระหัตถ์ของพระองค์ที่ใส่รายละเอียดสถานที่ที่พระองค์ได้เสด็จไป รวมถึงโครงการต่าง ๆ เรียงรายทั่วทั้งผืน สะท้อนให้เห็นถึงความใส่ใจในพสกนิกรของพระองค์ ทุกก้าวอย่างที่ทรงเหยียบลงไป เพื่อทรงนำมาซึ่งความสุขความเจริญแก่เหล่าปวงชนชาวไทยอย่างสุดจะหาใครเสมอเหมือน

ปีต่อๆ ไปได้เสด็จฯ ไปที่เดิมอีก ก็จะทรงใช้แผนที่อันเดิมนั้นในการตรวจสอบ จึงทำให้ทรง “หลง” แผนที่ส่วนพระองค์ชุดนี้มาก หากแผนที่นั้น “เนา” เต็มทน คือโดนฝนโดนอะไรหลายปีหลายฤดูกาล ก็จะทรงย้ายข้อมูลจากแผ่นเก่าไปสู่แผ่นใหม่ ซึ่งก็ต้องทรงทำเองอีกเหมือนกัน

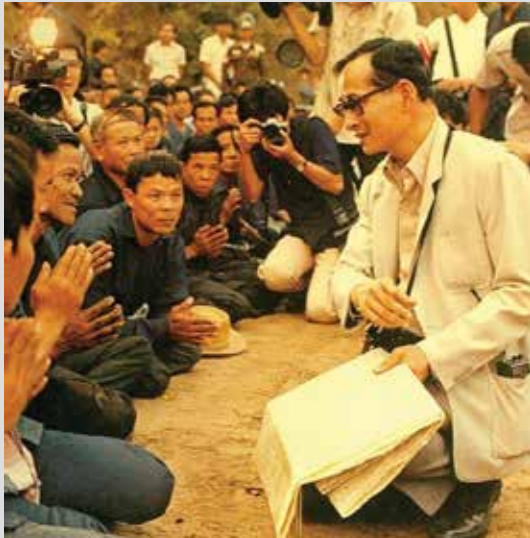
นอกจากนี้ ในห้องทรงงานส่วนพระองค์ทุกๆ แห่ง จะมีแผนที่ขนาดใหญ่ติดอยู่ในห้องนั้นด้วยเสมอไป เพื่อให้พระองค์ท่านทรงงานได้สะดวกนั่นเอง

“ประชาชนจะมีโอกาสเห็นอยู่เสมอว่า วิธีการที่ทรงปฏิบัติในการหาแหล่งน้ำ และการช่วยเหลือราษฎรในงานชลประทานนั้น ทำอย่างไรจากข่าวในโทรทัศน์ แต่บางท่านอาจจะเข้าใจได้ยากเพราะว่าภาพที่เห็นนั้นไปไหนๆ ก็ตามพระเจ้าอยู่หัวก็จะต้องถือแผนที่ของท่านอยู่แผ่นหนึ่ง แผนที่แผ่นหนึ่งของท่านค่อนข้างจะกว้างกว่าแผนที่ที่ใครๆ เห็นกันทั่วไปเพราะท่านเอาหลายๆ ระวังมาแปะติดกัน การแปะแผนที่เข้าด้วยกันนั้น ท่านทำอย่างพิถีพิถันแล้วถือเป็นงานที่ใครจะมาจะต้องช่วยเหลือไม่ได้เลยทีเดียว ก่อนที่จะเสด็จฯ ไปไหน ท่านจะเตรียมทำแผนที่และศึกษาแผนที่นั้นโดยละเอียด ท่านได้ตัดหัวแผนที่ออก แล้วส่วนที่

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เคยพระราชทานสัมภาษณ์ถึงเรื่องแผนที่ของพ่อนี้ว่า

...แผนที่ส่วนพระองค์ ที่ทรงใช้เป็นประจำ เป็นแผนที่ขนาดสัดส่วน ๑ : ๕๐,๐๐๐ ที่ทรงทำขึ้นด้วยพระองค์เอง ทั้งยังทรงคอยปรับแก้และเพิ่มเติมข้อมูลใหม่ๆ เข้าไปเสมอทุกครั้งที่เสด็จฯ ทรงเยี่ยมราษฎร ซึ่งหาก

ตัดออกนั้นจะทิ้งไม่ได้ ท่านจะค่อยๆ เอาkaw มาแปะติดกัน สำนักงานของท่านคือห้องกว้างๆ ไม่มีเก้าอี้ มีพื้น แล้วท่านก็มพระองค์อยู่กับพื้น แล้วเอาkaw ติดแผ่นที่เข้าด้วยกัน แล้วหัวกระดาษต่างๆ ท่านก็ค่อยๆ ตัด แล้วแปะเรียงกันเป็นหัวแผนที่ใหม่ เพื่อจะได้ทราบว่าแผนที่นั้นเป็นแผนที่ใหม่อันใหญ่ของท่าน ท่านทำจากแผนที่ระวางไหนบ้าง

แล้วเวลาเสด็จฯ ไป ก็ต้องไปถามชาวบ้านว่าสถานที่นั้น อยู่ที่ไหน ทางทิศเหนือมีอะไร ทิศใต้มีอะไร ท่านถามหลายๆ คน แล้วตรวจสอบกันไปมาระหว่างคนที่ถามนั้น ดูจากแผนที่อันนั้นว่าแผนที่อันนั้นถูกต้องดีหรือไม่ น้ำไหลจากไหนไปที่ไหน บางครั้งถ้าแผนที่ไม่ถูกต้อง ท่านจะตรวจสอบได้ และมีเจ้าหน้าที่จากกรมแผนที่ที่ติดตามเสด็จฯ ด้วย ก็เรียกมาชี้ให้ดูว่าตรงนี้จะต้องแก้ไข แม้แต่ในการเสด็จพระราชดำเนินนั้น ถ้าไปทางรถธรรมดา ท่านจะมีแผนที่ซึ่งท่านใช้อยู่ประจำ เป็นแผนที่ ๑ : ๕๐,๐๐๐ แต่ในบางท้องที่ก็โปรดเกล้าฯ ให้ทำเป็นแผนที่ ๑ : ๒๕,๐๐๐ ซึ่งบางครั้งปรากฏว่า แผนที่ ๑ : ๕๐,๐๐๐ กลับถูกต้องกว่า

การพิจารณาในการวางโครงการของท่านนั้นท่านจะพิจารณาเป็นกลุ่มๆ ไปไม่ปะปนกัน เพราะบางครั้งชาวบ้านที่กราบบังคมทูลก็กราบบังคมทูลไม่ถูกต้องก็มี ถูกต้องก็มี ก็ต้องใช้ความรู้หลายๆ ด้าน เพื่อที่จะพิจารณาว่าคนไหนให้ข้อมูลถูก คนไหนให้ข้อมูลผิด และสถานที่นั้นเป็นที่ไหน มีคนไหนกราบทูลว่าอย่างไร ก็จะทรงจดลงในแผนที่นั้น และเวลาเสด็จฯ ไปที่เดิมอีก ส่วนมากจะเป็นปีต่อไป ท่านก็ใช้แผนที่อันเดิมนั้นในการที่จะตรวจสอบทำให้ท่านหวงแผนที่ของท่านมาก อันเดิมนั้นต้องเก็บไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแผนที่ทางภาคใต้นั้นโดนฝนมาก เพราะเวลาเสด็จฯ ออกไปฝนมักจะตก ทำให้แผนที่ค่อนข้างจะเปียกๆ ก็ต้องถือด้วยความระมัดระวัง เวลาท่านสอนท่านสอนแม้กระทั่งการพับแผนที่ เพราะว่าเวลาเรานั่งในรถ พื้นที่ก็แคบ ทางแขนขาออกไปมากไม่ได้ เวลาเตรียมก่อนเดินทาง เราต้องพับแผนที่ให้ถูกทางว่าตอนแรกไปถึงไหน และพอไปถึงอีกที่นี้จะต้องคลี่ให้ได้ทันท่วงที ต้องคลี่หน้าไหนแล้วต่อไปถึงหน้าไหน

(คัดตัดตอนจาก พระดำรัสของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ที่ได้พระราชทานสัมภาษณ์แก่คณะอาจารย์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และตีพิมพ์ในวิศวกรรมสาร ประจำเดือน ธันวาคม ๒๕๒๗)

เน้นประโยชน์ ไม่เน้นหรูหรา

นอกจากจะทรงรู้คุณค่าและใช้สิ่งของให้เกิดประโยชน์อย่างสูงที่สุดแล้ว อีกสิ่งหนึ่งที่สังเกตได้อย่างชัดเจนคือ พระองค์จะไม่โปรดสวมเครื่องประดับ เช่น แหวน สร้อยคอ รวมถึงสิ่งของมีค่าต่างๆ ยกเว้นนาฬิกาเท่านั้น ที่นับว่าเป็นเครื่องประดับเพียงอย่างเดียวที่อยู่คู่ข้อมพระหัตถ์ของพระองค์ ที่สำคัญยังเป็นเพียงนาฬิกาธรรมดา ไม่ได้มีความหรูหราอะไรอีกด้วย

ข้อมูลของนาฬิกาประจำพระองค์นั้น ถูกเปิดเผยผ่านเฟซบุ๊ก “Withaya Heng” ซึ่งได้มีการโพสต์ภาพพระบรมฉายาลักษณ์ พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช และนาฬิกาข้อมพระหัตถ์พร้อมข้อความระบุว่า

“วันนี้ได้เข้าไปดูคลังภาพในหลวงในงานพระราชพิธีฉลองสิริราชสมบัติครบ ๖๐ ปี ตามที่มีการแชร์ลิงก์เว็บสำนักพระราชวังกันในเฟซบุ๊ก สะดุดตากับภาพของพระองค์ท่าน ภาพหนึ่งซึ่งสามารถเห็นนาฬิกาข้อมพระหัตถ์ค่อนข้างชัดเจน ตามประสาคนรักนาฬิกาก็ใคร่อยากรู้ว่าในหลวงทรงนาฬิกายี่ห้อใด จึงลองเซฟภาพมาขยายดู แล้วก็ถึงกับอึ้ง เพราะ

นาฬิกาข้อมพระหัตถ์ของพระองค์ท่านในวันนั้น คือ Seiko SKJ045P นาฬิกาข้อมน้ำระบบ Kinetic ตัวเรือนเป็น Titanium ซึ่งถือว่าเป็นนาฬิการะดับธรรมดามากๆ เรียกภาษาชาวบ้าน คือ เป็นนาฬิกาใช้งาน แสดงถึงความเรียบง่ายและสมถะของพระองค์ท่าน และเป็นแบบอย่างแห่งความพอเพียงอย่างที่สุดจริงๆ ครับ”

หรือแม้แต่วันที่พระองค์เสด็จสวรรคต หลายคนคงได้เห็นรถตู้สีฟ้า-เทา อันเรียบง่าย และไม่มีการติดตราสัญลักษณ์แต่อย่างใด ใช้สำหรับอัญเชิญพระบรมศพออกจากโรงพยาบาลศิริราชมุ่งหน้าไปยังพระบรมมหาราชวัง แล้วอาจเกิดคำถามขึ้นในใจว่า เพราะเหตุใดจึงเลือกใช้รถคันนี้ และทำไมถึงไม่ใช้รถพระที่นั่งที่สมพระเกียรติของพระองค์

“เจมส์ บอนด์” คือชื่อของรถยนต์พระที่นั่งคันนี้ ส่วนสาเหตุที่เลือกใช้ก็เพราะเป็นรถที่พระองค์ทรงโปรด โดยภายในจะมีความเรียบง่ายและแทบไม่มีอะไรเลย นอกจากวิทยุที่ติดมากับรถ และจะมีโต๊ะเล็กๆ ไว้ทรงงานและจะมีนายช่างประจำตัว คอยตรวจเช็คสภาพ และซ่อมแซมอยู่เสมอ

ต่อจากนี้ไปต้องเป็นหน้าที่ของลูกๆ ของพ่อทุกคน ที่ต้องน้อมนำพระราชดำรัสเรื่องความพอเพียงประยุกต์ใช้ให้เข้ากับชีวิตประจำวัน ซึ่งไม่เพียงแต่จะมีพระราชดำรัสอย่างเดียวเท่านั้น พระองค์เองยังทรงเป็นแบบอย่างให้พสกนิกรชาวไทยให้เห็นถึงการใช้ชีวิตอย่างพอเพียง สมกับคำกล่าวที่ว่า “พระมหากษัตริย์ผู้เป็นแบบอย่างการดำเนินชีวิตแบบพอเพียง” ที่แท้จริง

ส่องแสงธรรม

“ธรรมราชา”

กษัตริย์ผู้ศรัทธาพระพุทธศาสนาจากหัวใจ

“เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม” นับตั้งแต่พระราชดำรัสในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ประกาศก้องออกไปในวันเสด็จขึ้นครองราชสมบัติ สยามประเทศแห่งนี้ก็ร่มเย็นไปด้วยพระบารมี จากกษัตริย์ผู้ปกครองแผ่นดินโดยยึดหลัก “พระพุทธศาสนา” เป็นที่ตั้งตลอดมา ด้วยพระราชศรัทธาในหลักธรรมขององค์พ่อหลวง พวงชนชาวไทยจึงเดินตามรอยความดีที่พระองค์หว่านเอาไว้ได้ มาตราบจนถึงทุกวันนี้...

ทรงปฏิบัติธรรม ขณะมีพระราชกรณียกิจ

“พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงปฏิบัติพระราชกิจทางพระพุทธศาสนาอย่างสมบูรณ์มาตั้งแต่พระชนมพรรษาอย่างน้อย ดังที่ได้เคยทราบว่าได้ทรงพอพระราชหฤทัยในการฟังเทศน์ที่มีอยู่เป็นประจำ ในคราว

บำเพ็ญพระราชกุศลถวายที่พระบรมศพรัชกาลที่ ๘ แม้จะเป็นเทศน์กัณฑ์ยาว ก็ทรงพอพระราชหฤทัยฟัง ทรงเริ่มสนพระราชหฤทัยในพระพุทธศาสนา

เมื่อได้ทรงพบปะกับพระมหาเถระผู้ใหญ่ ก็มีพระราชปฐจาและทรงสดับข้อธรรมนั้นๆ

ในหลวงกับหลวงปู่โต๊ะ อินทสุวณโณ

อยู่เนืองๆ โดยเฉพาะได้มีโอกาสเฝ้า สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงวชิรญาณวงศ์ (ม.ร.ว. ชื่น นพวงศ์) วัดบวรนิเวศวิหาร ได้ทรงสดับฟังธรรมเป็นครั้งคราวตลอดมา ทำให้ทรงเข้าพระราชหฤทัยในธรรมและสนพระราชหฤทัยในพุทธศาสนามากขึ้น”

สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก (เจริญ สุวฑฺฒโน) เคยยืนยันเรื่องความสนพระราชหฤทัยในพระพุทธศาสนาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเอาไว้อย่างชัดเจน ถ้อยคำที่ปกนิกรเรียกแทนพระองค์ว่า “ธรรมราชา” อันแปลว่าราชาผู้ทรงธรรม จึงไม่ใช่เพียงคำแทนพระองค์จากความคุ้นชินเท่านั้น แต่ยังเป็นเครื่องหมายสะท้อนความจริงในสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นอีกด้วย

“จะเห็นว่า ความสนพระราชหฤทัยในพระพุทธศาสนาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมีมานานแล้ว และไม่เคยจางหายไปจากพระราชหฤทัยของพระองค์จวบจนถึงปัจจุบัน พระราชศรัทธาแน่วแน่ในพระพุทธศาสนา นี้เองที่ทำให้พระองค์เสด็จพระราชดำเนินไปกราบนมัสการพระอาจารย์ต่างๆ แม้ท่านเหล่านั้นจะอยู่ห่างไกลในถิ่นทุรกันดารก็ตาม พระอริยสงฆ์ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จพระราชดำเนินไปกราบนมัสการนั้นมีหลายองค์ เช่น พระป่าวิปัสสนากรรมฐานสาย พระอาจารย์มั่น ที่พระองค์ทรงนับถือเป็นพระอาจารย์ นอกจากนี้ก็มี หลวงปู่โต๊ะ อินทสุวณโณ, พระราชพรหมยาน (หลวงพ่อฤชิลิงดำ) เป็นต้น

ซึ่งในการเสด็จพระราชดำเนินไปกราบนมัสการพระอริยสงฆ์ทั้งหลายนั้น พระองค์ทรงมีพระราชปฏิสันถารสนทนาธรรมกับพระอริยสงฆ์อยู่เสมอๆ เนื้อหาในการสนทนาธรรมระหว่างพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวกับพระอริยสงฆ์ทั้งหลายนั้น เป็นธรรมะที่ลึกซึ้ง เพียงแค่นั้นก็เพียงพอที่จะทำให้เราได้รู้ว่า ในหลวงของเรานั้นทรงเป็น ‘พระธรรมราชา’ อย่างแท้จริง” ถ้อยความจากหนังสือเรื่อง “มหาบพิตร : ในหลวงทรงถาม พระอรหันต์ตอบ” ช่วยยืนยันด้วยหลักฐานเอาไว้อีกแรงหนึ่ง

แม้จะเป็นเรื่องน่าเสียดาย ที่บทสนทนาพระราชปุจฉาวิสัชนาธรรม ระหว่างพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวกับพระอริยสงฆ์หลายต่อหลายครั้ง ไม่ได้ถูกบันทึกด้วยเสียงหรือภาพเคลื่อนไหวใดๆ เอาไว้มากนัก แต่เท่าที่พอจะค้นคว้าหามาได้เพียงเสี้ยวหนึ่ง ก็ช่วยสะท้อน

ในหลวงกับพระราชพรหมยาน (หลวงพ่อกุญชีสิงคำ)

พระราชศรัทธาอันแรงกล้าของพระองค์ได้เป็น
 อย่างดีทีเดียว

เช่นเดียวกับหนึ่งในบทสนทนาทางธรรม
 ของพระองค์ เมื่อครั้งเสด็จกราบนมัสการ
 “หลวงพ่อกุญช ेमโก” สำนักกุสุมาโนไตร-
 ลักษณ์ (ป่าช้าศาลาดำ) บ้านท่าคร่าวน้อย
 ต.สบตุ๋ย อ.เมือง จ.ลำปาง ซึ่งตรัสถามถึง
 “วิธีปฏิบัติธรรม” เอาไว้ ขณะทรงเจริญ
 พระชนมายุได้ ๕๐ พรรษา เพราะต้องการ
 คำตอบที่แท้จริงว่า การปฏิบัติธรรมสำหรับ
 ผู้ไม่มีเวลามากนักอย่างพระองค์ จะกระทำได้
 อย่างไรบ้าง

“ในหลวง : การปฏิบัติอย่างพระมีเวลา
 มากย่อมจะได้ผลเร็ว ส่วนผู้ที่มีเวลาน้อยมี
 ภารกิจมาก จะปฏิบัติอย่างหลวงพ่อก็ไม่อาจ
 ทำได้ แล้วจะมีวิธีปฏิบัติอย่างไร เราจะหัน
 แยกช่วงเวลาช่วงเช้าให้สั้นเข้าจะได้ไหม คือ
 ขอยเวลาออกจากหนึ่งชั่วโมงเป็นครึ่งชั่วโมง
 จากครึ่งชั่วโมงเป็น ๑๐ นาที หรือ ๕ นาที แต่
 ให้ได้ผล คือได้รับความสุขเท่ากัน

ยกตัวอย่างเช่น นั่งรถยนต์จากเชียงใหม่
 มาลำปางก็สามารถปฏิบัติได้ หรือระหว่าง

ที่มาอยู่ในพิธีนี้ มีช่วงที่ว่างอยู่ ก็ปฏิบัติเป็น
 ระยะเวลาไป อย่างนี้จะถูกหรือเปล่านั้นก็ไม่ทราบ
 อยากจะเรียนถาม

อุปมาเหมือนช่างทาสีผนังโบสถ์ เขาทา
 ทางนี้ดีแล้วพัก ทาทางโน้นดีแล้วพัก ทำอยู่
 อย่างนี้ก็เสร็จได้ แต่ต้องใช้เวลาน้อย จึง
 อยากเรียนถามว่าปฏิบัติอย่างนี้จะมีผลสำเร็จ
 ใหม่ คือใช้สติอยู่ทุกขณะจิตที่เกิดดับ ทำงาน
 ด้วยความรอบคอบ ให้สติตั้งอยู่ตลอดเวลา

หลวงพ่อกุญช : ขอถวายพระพร มหา
 บพิตรทรงปฏิบัติอย่างนั้นถูกแล้ว การที่มหา
 บพิตรเสด็จพระราชดำเนินมาปฏิบัติงาน
 อย่างนี้ ก็เรียกว่าได้ทรงเจริญเมตตาในพรหม
 วิหารอยู่”

นมัสการเกจิอาจารย์เพื่อทรงเสวนาธรรม

“...เมื่อเสด็จฯ ไปทั้งในและนอกวัดใน
 สมัยทรงพระผนวช ในหลวงไม่ทรงสวมฉลอง
 พระบาท และทรงพระดำเนินไปด้วยพระบาท
 เปล่าทุกแห่ง ทรงปฏิบัติกิจวัตรต่างๆ อย่าง
 สมบูรณ์ และทรงรักษาเวลา

เมื่อตีระฆังลงโบสถ์ในวันปกติทุกเช้า
 เย็นก็จะทรงเสด็จพระราชดำเนินลงโบสถ์
 ทันทิ ทำให้พระภิกษุสามเณรทั้งวัดพากัน
 รักษาเวลาอย่างเคร่งครัด...”

นี่คือคำบอกเล่าที่ได้ฝากเอาไว้ เมื่อครั้ง
 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพระผนวช
 ในวันที่ ๒๒ ต.ค. ๒๔๙๙ โดยมีสมเด็จพระ
 วชิรญาณวงศ์ ทรงเป็นพระอุปัชฌาย์ให้ และ
 ทรงดำรงตนอยู่ในธรรมเป็นเวลา ๑๕ วัน ที่
 วัดพระศรีรัตนศาสดาราม ซึ่งถือเป็นพระมหา
 กษัตริย์พระองค์ที่ ๒ แห่งราชวงศ์จักรี ที่ทรง
 ขอลาพระผนวชในขณะที่ครองสิริราชสมบัติอยู่
 ด้วยพระนามทางธรรมว่า “ภูมิปโล”

ด้วยพระราชศรัทธาที่มีต่อพระพุทธศาสนาอันแรงกล้าเป็นแรงผลักดันครั้งใหญ่เป็นเหตุให้ต้องทรงแต่งตั้งสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ขึ้นเป็นผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในระหว่างที่ทรงอยู่ในร่มกาสาวพัสตร์ ซึ่งถือเป็นภาพประวัติศาสตร์ครั้งสำคัญสำหรับปวงชนชาวไทย โดยเฉพาะวินาทีที่พระองค์ทรงพระดำเนิรออกทรงรับบิณฑบาตจากพสกนิกร บริเวณหน้าวัดบวรนิเวศวิหารโดยไม่ได้มีการแจ้งจากสำนักราชวังมาก่อนแต่ประการใด

ครั้งลาพระผนวชแล้ว ทรงกลับมาเป็นมิ่งขวัญแก่ปวงชนชาวไทยในฐานะพระมหากษัตริย์ พระองค์ก็มีได้เอาใจออกห่างจากหลักธรรมคำสอนในพระพุทธศาสนาแม้แต่น้อย ยังคงเสด็จฯ เข้ากราบนมัสการพระวัดป่าตามจังหวัดต่างๆ อยู่มิได้ขาดสาย เช่นเดียวกับข้อความบางช่วงบางตอน ที่ได้ตีพิมพ์เอาไว้

ในหนังสือ “ชีวประวัติหลวงพ่อทวี จิตตคุตโต วัดป่าอรัญญวิเวก (ป่าลั่น) ต.ปงน้อยกิ่ง อ.ดอยหลวง จ.เชียงราย” ความว่า

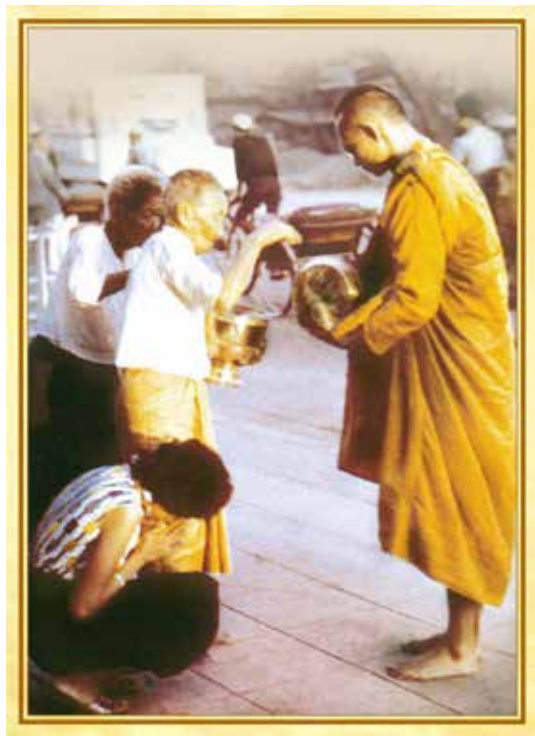
“อันนี้คือด้วยพระบารมีปกเกล้าปกกระหม่อมที่เป็นพระมหากษัตริย์ไทยของเรา ได้เข้าไปถึงประชาชนทุกที่ทุกแห่งหนตำบลใดก็ตาม มีพระเจ้าพระสงฆ์ที่ท่านได้ประพฤติปฏิบัติอยู่ในป่าในเขาที่ไหนๆ ก็ตาม ท่านก็ยอมเข้าถึงที่ทุกๆ แห่ง

เมื่อครั้งหลวงปู่แหวนอาพาธหนัก พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้อาราธนาให้หลวงปู่ไปรักษาตัวที่ ตึกสุจินโณ โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ ในหลวงทรงรับหลวงปู่ไว้เป็นคนไข้ของพระองค์เอง ที่สุดเมื่อวันอังคารที่ ๒ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๒๘ หลวงปู่แหวนก็ได้ละสังขารอย่างสงบ ในเวลา ๒๑.๕๓ น.

ข่าวการมรณภาพของหลวงปู่แหวน สุจินโณ ความทราบถึงพระเนตรพระกรรณในหลวงของเราและสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เหมือนกับว่าดินฟ้าถล่มไปทั่วเมืองไทย

ในหลวงก็ได้พระราชทานโกศหลวงและน้ำหลวงอาบศพ ที่สถานพระราชทานปริญญาบัตรแก่นักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ นั้นก็ได้มีบุคคลทั่วทิศานุทิศไปเคารพสรีระหลวงปู่แหวนเป็นครั้งสุดท้าย แล้วก็ได้นำสรีระของหลวงปู่มาตั้งบำเพ็ญกุศล ที่วัดดอยแม่ปิ้งตามเดิม”

จากอดีตถึงยุคปัจจุบันอาจกล่าวได้ว่า ยังไม่มีพระคณาจารย์รูปใด ที่ได้รับพระมหากุณาธิคุณเท่า “หลวงปู่แหวน สุจินโณ” ศิษย์เอกหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต วัดดอยแม่ปิ้ง

ภาพประวัติศาสตร์ ทรงพระดำเนินออก
ทรงรับบิณฑบาตจากพลสกนิกร

ต.แม่ปิ้ง อ.พร้าว จ.เชียงใหม่ ในระหว่างที่ท่านยังมีชีวิตอยู่

นอกเหนือจากการเสด็จพระราชดำเนินถึงวัดดอยแม่ปิ้ง เพื่อนมัสการและสนทนาธรรมกับหลวงปู่หลายครั้งหลายครา แล้วยังได้รับพระมหากรุณาธิคุณจัดสร้างสิ่งมงคล โดยใช้รูปของหลวงปู่ นำมาแจกในพระราชพิธีสำคัญอีกด้วย ถ้อยความในหนังสือ “ตามรอยพระอรียเจ้าหลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ พระอรียสงฆ์แห่งวัดดอยแม่ปิ้ง” ระบุเอาไว้เช่นนั้น

เช่นเดียวกับ “หลวงปู่ขาว อนาลโย” วัดถ้ำกลองเพล ต.โนนทัน อ.เมือง จ.หนองบัวลำภู ซึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ จะเสด็จเข้ากราบนมัสการเป็นการส่วนพระองค์อยู่บ่อยๆ ทั้งยังทรงพระกรุณาเสด็จฯ ไปทรงเยี่ยมอาการอาพาธของหลวงปู่หลายต่อหลายครั้ง

ครั้งหนึ่ง พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้ทรงพระอุตสาหะประกอบพิธี “ยึดอายุ” ของหลวงปู่โดยทรงถือขัน (อย่างขันน้ำ) บรรจุดอกไม้ห้าสี เข้าไปประเคน พอหลวงปู่รับแล้วก็ทรงไม่ให้หลวงปู่ “ทิ้งขันธ” (เล่นคำ ขัน กับ ขันธ) อารธนาขอให้หลวงปู่อยู่ไปอีกนานๆ

อีกหนึ่งเรื่องเล่าจากผู้อยู่ในเหตุการณ์การเสด็จฯ ไปนมัสการหลวงปู่ขาว เมื่อครั้งอยู่ร่วมกับ “หลวงปู่ชอบ ฐานสโม” วัดป่าสัมนา นุสรณ์ ต.ผาน้อย อ.วังสะพุง จ.เลย ซึ่งทั้งสองรูปเป็นพระวัดป่า จึงไม่เคยติดตามข่าวสาร และไม่ทราบว่าจะพระมหากษัตริย์หน้าตาเช่นไร ทราบเพียงว่าพระองค์จะเสด็จฯ มานมัสการ แต่รออยู่นานสองนานยังไม่มีขบวนเสด็จใดๆ ให้เห็น จึงอดบ่นไม่ได้ว่า “ไม่เห็นมา มีแต่ทหารสองพ่อลูก มาคุยอยู่เป็นนานสองนาน”

มารู้ภายหลังว่า “ทหารสองพ่อลูก” ที่กล่าวถึงคือ “พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว” และ “สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ” พระครูทั้งสองท่านกล่าวแก่เขินว่า “ไม่เห็นมีขบวนแห่” และ “นึกว่าจะใส่ชฎา”

จึงกลายเป็นเรื่องขบขันที่เล่าต่อกันมา ผ่านงานเขียนของ “คุณหญิงสุรีพันธุ์ มณีวัต” ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า การเสด็จนมัสการของพระองค์ในทุกครั้ง เกิดขึ้นเพราะพระราชศรัทธาในพระพุทธศาสนาอย่างแท้จริง ทรงย้ายไปถึงถิ่นไกลปิ่นเที่ยง ไปถึงพระวัดป่าจริงๆ เพื่อเสด็จฯ ไปสนทนาธรรม โดยไม่มีพิธีรีตอง หรือถือตัวว่าเป็นพระมหากษัตริย์แม้แต่ชนิดเดียว

ROYAL ARCHIVES OF OHM

พระพุทธรูปสำคัญ

ROYAL ARCHIVES OF OHM

พระพุทธรูปประจำพระชนมวาร พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

ศิลปะแบบรัตนโกสินทร์ รัชกาลพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช
พุทธศักราช ๒๕๓๐ ขนาดสูงเฉพาะองค์พระ ๒๖.๓๐ เซนติเมตร
สูงจากฐานถึงพระรัศมี ๓๑.๙๕ เซนติเมตร วัสดุเงินกะไหล่ทอง
ประดิษฐานภายในหอสุลาลัยพิมาน ในหมู่พระมหามณเฑียร

พุทธลักษณะ

พระพุทธรูปประจำพระชนมวาร พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช เป็นพระพุทธรูปประทับยืนแบบสมถังค์ แสดงปางห้ามญาติหรืออภัยมุทราด้วยพระหัตถ์ขวาเพียงเดียว ส่วนพระหัตถ์ซ้ายทอดลงข้างพระวรกาย พระพุทธรูปมีพุทธลักษณะคล้ายพระพุทธรูป

แบบสุโขทัย โดยมีพระพักตร์เป็นวงรี พระนลาฏค่อนข้างแคบ พระขนงโค้ง พระนาสิกโด่ง พระโอษฐ์อมยิ้ม และมีพระกรรณยาว พระเศียรประดับด้วยขมวดพระเกศาเป็นก้นหอย มีเกตุมาลาและรัศมีรูปเปลวไฟอยู่เบื้องบน องค์พระพุทธรูปมีพระอังสาใหญ่บนพระองค์เล็ก โดยครองอุตราสงค์เรียบห่มคลุมพระอังสา

ปล่อยชายอุตราสงค์ให้ห้อยตกลงมาเป็นเส้นอ่อนโค้งด้านข้างพระวรกายทั้งสองข้าง อันตราวาสกที่ทรงเรียบเช่นเดียวกับอุตราสงค์คงปรากฏขอบสองชั้นที่บั้นพระองค์และจีบทบห้อยลงมาเบื้องหน้ายาวเกือบจรดข้อพระบาท พระพุทธรูปประทับยืนบนปัทมาสน์ประกอบด้วยกลีบบัวหงายและกลีบบัวคว่ำ มีเกสรบัวประดับ ปัทมาสน์นี้วางซ้อนอยู่เหนือฐานเชิงรูปแปดเหลี่ยมเบื้องล่าง

ประวัติ

ตั้งแต่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช เสด็จเถลิงถวัลยราชสมบัติ เมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๘๙ เป็นต้นมานั้น ยังมิได้มีการสร้างพระพุทธรูปประจำพระชนมวารขึ้น ครั้นถึงโอกาสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๕ รอบ ในพุทธศักราช ๒๕๓๐ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้มีการสร้างพระพุทธรูปประจำพระชนมวาร ปางห้ามญาติ อันเป็นพระพุทธรูปประจำวันจันทร์ อันเป็นวันพระบรมราชสมภพ พระพุทธรูปประจำพระชนมวารนี้ นายแก้ว หนองบัว เป็นผู้ปั้นหล่อ และเมื่อได้ทอดพระเนตรหุ่นปั้นและโปรดให้แก้ไขตามพระราชประสงค์แล้ว ได้เสด็จฯ ไปทรงเททองหล่อพระพุทธรูปประจำพระชนมวาร ณ วัดพระศรีรัตนศาสดาราม เมื่อวันที่ ๑๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๓๐ และทรง

พระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตั้งการฉลองสมโภชพระพุทธรูปประจำพระชนมวาร เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๓๐ ณ พระอุโบสถวัดพระศรีรัตนศาสดาราม เมื่อเสร็จการฉลองสมโภชแล้ว โปรดเกล้าฯ ให้อัญเชิญพระพุทธรูปประจำพระชนมวารไปประดิษฐานไว้กับพระชัยวัฒน์ประจำรัชกาล ณ หอพระสุลาลัยพิมาน ในหมู่พระมหามณเฑียร

ข้อมูลจากหนังสือพระพุทธรูปภูมิในพระบรมมหาราชวัง
สำนักพระราชเลขานุการ จัดพิมพ์

เหมือนแม่มุมมตก็เป็นใจของตัว

เรื่องของพระนางเขมา

น้องขวัญนอนดูทีวีเสียงเพลงมิวสิควิดีโอ ธรรมะของนักร้องสาวเสียงใส สาวน้อยจ้อง จอทีวีตาไม่กระพริบ เมื่อถึงบางตอน เกิดสงสัย จึงสะกิดถามคุณแม่ ที่นั่งเย็บซ่อมกระดุมเสื้อ อยู่ข้างๆ

👤 **น้องขวัญ** : คุณแม่เขาทำไมถึงเปรียบเทียบว่า เหมือนแม่มุมมที่พนใจแล้วติดใจของตัวเองคะ

👤 **คุณแม่** : ท่านเปรียบเทียบคนที่หลงตัวเอง แล้วติดกับดักความหลงที่สร้างขึ้นมาก ในที่นี้ หมายถึง คนที่หลงรูปสวยของตัวเอง เรื่องนี้มี ที่มาคะ น้องขวัญอยากฟังไหมละ

👤 **น้องขวัญ** : อยากฟังมากเลยคะ ต้องสนุก อีกแน่เลยนิทานของคุณแม่นะคะ

👤 **คุณแม่** : เพลงนี้เขาเอาเค้าเรื่องธรรมะมา จากเรื่องของพระนางเขมาซึ่งเป็นสตรีที่มีรูป งามเลิศผู้หนึ่ง พระนางทรงทราบว่าพระพุท ธองค์ทรงดิโทษของรูปสวย พระนางจึงไม่คิดจะ เสด็จไปเฝ้าพระพุทธรองค์ เกรงพระพุทธรองค์จะ ดิโทษแห่งรูปงามของพระนางด้วย

👤 **น้องขวัญ** : แหม สวยแล้วยังกลัวถูกตีว่า สวยได้ด้วยหรือนี่ ตลกดีจัง

👤 **คุณแม่** : เพราะพระนางทราบดีว่า พระพุทธรเจ้า มองอะไรไม่เหมือนคนธรรมดาตามองนะสิลูก พระราชาพิมพิสารทรงทราบว่าพระนางไม่ อยากไปวัดเช่นนั้น จึงหาอุบายโดยรับสั่งให้พวก กวีแต่งเพลงชมความงามของวัดเวฬุวัน แล้ว ให้พระราชทานแก่พวกนางรำ พระนางทรง

ฟังเพลงนั้น แล้วมโนภาพตามไป ก็เกิดอยาก จะเสด็จไปยังวัดเวฬุวันจนได้

👤 พระนางหลงกลอุบายง่ายจังนะคะ

👤 คงเป็นด้วยบุญของพระนางละ พอพระ- พุทธรองค์ทรงทราบว่า พระนางเขมาเสด็จมา เมื่อประทับแสดงธรรม จึงทรงเนรมิตนางฟ้า สาวสวยคนหนึ่ง ให้ยืนถวายงานพุดอยู่

👤 โอ้โฮ ทรงเนรมิตนางฟ้าขึ้นมาได้เลยหรือคะคุณแม่ (น้องขวัญถวิล เสียงตื่นเต้น)

👤 ทรงทำได้สบายมากเลยลูก พอพระนาง เขมา เข้าไปเห็นผู้หญิงนั้นรูปร่างมเหสีเกิน ทรงดำริว่า “คนเขาพูดกันว่า ‘พระสัมมา สัมพุทธเจ้าทรงดีโทษแห่งรูปสวย’ เห็นจะใส่ ความพระองค์เสียละกระมัง เพราะหญิงที่ยืน ถวายงานพุดพระองค์อยู่นี้สวยเหลือเกิน เรา สวยไม่ถึงเศษหนึ่งส่วนสี่แห่งหญิงนี้ สวยขนาด นี้เราไม่เคยเห็นเลย” คิดดังนั้น พระนางมิได้ สนพระทัยในพระราชดำรัสพระพุทธรองค์เลย เอาแต่จ้องมองดูหญิงนั้นอยู่

พระศาสดาทรงทราบวาระจิตของพระนาง แล้ว จึงทรงเนรมิตนางฟ้านั้นให้แปรเปลี่ยน ไปในวัยต่างๆ คือสาวรุ่น สาวใหญ่ กลางคน ชรา เจ็บ ตาย มีน้ำเลือดน้ำหนองไหลออก มี แร้งกาลมาจิกกิน ในที่สุดเหลือแต่กระดูก

👤 เมื่อกี้หนูดูในวิดีโอแล้ว น่าเกลียด น่ากลัว ที่สุดเลยคะ มีหนอนเต็มหน้าเลย แหวะ....

👤 นั่นละ วิดีโอเขาทำดีมากเลยนะลูก พอ พระนางเขมาทอดพระเนตรแล้ว ทรงดำริว่า “รูปอันงามถึงปานนี้ ยังต้องเสื่อมสิ้นไปเพียง ครู่เดียวเท่านั้น สาระในรูปนี้ไม่มีเลย”

👤 พระนางได้เห็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไปแล้ว ก็ทรงพิจารณาคิดถึงความจริงได้เลยนะคะ

👤 จ๊ะลูก ก็เพราะพระนางมีปัญหาเป็นเลิศ

พระพุทธรองค์ทรงทราบว่า ใจของพระนางอ่อน ลง มีความสังเวชสลดใจเช่นนั้น จึงตรัสว่า “เขมา เธอจงดูร่างกายนี้อันอาดูร ไม่สะอาด เน่า มี สิ่งสกปรกไหลเข้าไหลออกอยู่เสมอ เป็นที่ ปราบณายิ่งนักของคนโง่เขลา” เมื่อเทศน์จบ พระนางเขมาก็ได้บรรลุโสดาปัตติผล

👤 สาธุได้เป็นพระโสดาบันอีกท่านแล้ว ดีใจจัง

👤 ยังไม่จบนะลูก พระพุทธรองค์ตรัสต่อ ไปว่า “เขมา สัตว์ทั้งหลายยึดอยู่ด้วยราคะ ร้อนอยู่ด้วยโทสะ งมอยู่ด้วยโมหะ จึงไม่ อาจก้าวล่วงกระแสตัณหาได้ ต้องข้องอยู่ใน กระแสตัณหานั้น” เมื่อจบเทศนาครั้งที่ ๒ นี้ พระนางเขมาก็ได้บรรลุพระอรหัตตผลเลย

👤 สาธุ ยอดเยี่ยมมากเลยคะ สวยและฉลาด มากๆ คุณแม่คะ แล้วพระนางเป็นพระ อรหันต์แล้วก็ต้องบวชใช้ไหมคะคุณแม่

👤 ใช่ว่าจะลูก ธรรมดาผู้บรรลุพระอรหัตตผล แล้วต้องบวชภายในวันนั้น หรือมีฉะนั้นก็ นิพพาน พระราชาพิมพิสารจึงทรงอนุญาตให้ พระนางบวช ต่อมาพระนางก็ได้รับยกย่องว่า เป็นผู้เลิศทางปัญญา ตามที่ลูกชมท่านนะลูก ต้องเลยจ๊ะ

👤 คุณแม่ขา ชื่อแผ่นซีดีนี้มาดูอีกได้ไหมคะ หนูอยากฟังซ้ำบ่อยๆ ชื่อเพลงตราบลมหายใจ สุดท้าย เพลงเพราะมาก ภาพก็สวย แล้วสอน ใจเราดีมากเลยนะคะ ไม่ให้หลงตัวเองว่าสวย

👤 ดีจ๊ะ พຽນนี้เราแวะไปหาซื้อที่ร้านกันนะลูก ศิลปินที่ถ่ายทอดธรรมะดีๆ อย่างนี้หายาก เราต้องสนับสนุนกันหน่อยคะ

ที่มา : ธรรมบท ทางแห่งความดี เล่ม ๔
ว่าด้วยตัณหา เรื่องที่ ๕ ของ วคิน อินทสระ

กระทงส่งรัก

ลอยกระทง ปีนี้ ไม่มีพ่อ
วันทศมาส พ่อจ๋า พ่ออยู่ไหน
แสงจันทร์ส่อง ส่องสว่าง กระถางไทย
แต่หัวใจ ไทยทั้งสอง หมองมืดมน

ไร้กำลัง อ่อนล้า โหยหาพ่อ
พ่อผู้ก่อ การณ์ยงกิจ อิศรผล
เกื้อการุณย์ ด้วยเมตตา มหาชน
อุทิศทุกคน รอมใจรักดี รักหมดใจ

ลอยกระทง ส่งความรัก และคิดถึง
แสนซาบซึ้ง พระกรุณา ที่พ่อให้
แน่นแฉะหนัก รักไม่คลาย ปล่อยให้
จักอยู่ใน หัวใจ ไทยทุกคน

รำลึกในพระมหากรุณาธิคุณหาที่สุดมิได้
ข้าพระพุทธเจ้า ชาววัดจากแดง

- ❖ ปุจฉา - วิสัชนาธรรม : เรื่องทาน ตอนจบ
- ❖ มอญเทศ - มอญไทย : รู้จักรัฐสุฉาน ผ่านงานกสิณ
- ❖ ธรรมปริทัศน์ :
หลักปฏิบัติ ๑๐ ประการ ตามรอยพระยุคลบาท
- ❖ กวีนิพนธ์ : เรื่องนี้มีชื่อว่า "สิ้น"
- ❖ ในกระแสข่าว :
พระเจ้าอยู่หัวพระราชทานทุนสำหรับพระสงฆ์ไทย
- ❖ ธรรมภาพ : เวชยาวิจจามียบุญ
- ❖ พระพุทธรูปล้ำค่า : พระพุทธรูปนารายณ์

- ❖ สารแนะนำ : นายอินทร์ ผู้ปิดทองหลังพระ
- ❖ สารธรรม : บทสนทนาธรรมในหลวงกับหลวงปู่ดูลย์
- ❖ บินตาใจ : "พ่อ" ผู้พอเพียง
พระราชกรณียกิจที่ชาวไทยควรรู้
- ❖ ส่องแสงธรรม : "ธรรมราชา"
กษัตริย์ผู้ศรัทธาพระพุทธศาสนาจากหัวใจ
- ❖ พระพุทธรูปล้ำค่า : พระพุทธรูปประจำพระชนมวาร
- ❖ ธรรมสำหรับเยาวชน :
เหมือนแมวขมทุกไปใฝ่ใจของตัว